

Hans Dama

Launen des Schicksals
Capriciile destinului

Ins Rumänische von Simion Dănilă

Herausgeber: Dr. Hans Dama, 1160 Wien, Starkenburggasse 8/15
© Alle Rechte, auch des auszugsweisen Nachdruckes, der auszugsweisen oder
vollständigen Wiedergabe, liegen beim Herausgeber.
Herstellung: Verlag Pollischansky, 1140 Wien, Dreyhausenstraße 16
Tel. 0043 (0)1 / 982 56 72, Fax 0043 (0)1 / 982 56 72-72
E-Mail: office@verlag-pollischansky.at
ISBN 3-85407-062-4

Motto

Ja! Ich weiß, woher ich stamme!
Ungesättigt gleich der Flamme
Glühe und verzehr' ich mich.
Licht wird Alles, was ich fasse,
Kohle Alles, was ich lasse:
Flamme bin ich sicherlich.

Friedrich Nietzsche,
Ecce homo
(*Die fröhliche Wissenschaft*, „Scherz, List und Rache“)

Da! Din ce mă trag ştiu bine!
Foc nepotolit e-n mine
Şi mă mistui în văpăi.
Tot ce-apuc se schimbă-n pară,
Ce slobod e scrumul doară:
Cert, sunt numai vâlvătai.

Friedrich Nietzsche,
Ecce homo
(*Ştiinţa veselă*, „Glumă, viclenie şi răzbunare“)

Hans Dama.

Über die Frage der Heimkehr

1. Ein Poet der traditionellen Welt

Schriftsteller beschreiben in ihrem Werk die Erfahrung des Exils entweder in Form des Traums von der Heimkehr – wie z. B. Mircea Eliade und Czeslaw Milosz –, oder aber, indem sie mit jeder Textseite von ihrem Heimatboden abrücken – wie es Cioran oder Gombrowicz tun. Ähnlich gibt es auch unter den deutschsprachigen Autoren zwei Typen, die nach der Niederlassung im binnendeutschen Raum ihr Verhältnis zur einstigen Heimat in Form von Verbundenheit oder aber von Entfremdung erleben und artikulieren. Heimisch geworden in einem weltoffenen Wien, welches die Erinnerung, die Wiedergewinnung und die Neugestaltung des ursprünglichen Bildes des Banats zulässt, gehört Hans Dama zu den erstgenannten.

Eines der poetischen Argumente von Dama ist meines Erachtens der Versuch, das verlorene Paradies als Territorium der Unschuld und der Kindheit wiederzufinden. Seine Verbundenheit mit der Bilderwelt der Banater Dichtung äußert sich dabei in vielen seiner Gedichte; dazu zählt in erster Reihe das Motiv der Ebene in seiner ganzen Komplexität.

Damas Entwicklung ist von einer unbelasteten Kindheit geprägt. Der Dichter ist keine deskriptive lyrische Natur, wie z. B. die Zeitgenossen von Viktor Orendi-Hommenau, sondern der Entdecker einer lebendigen und polemischen Welt. Hier ist nichts von der Poesie zu finden, die einst in der Zeitschrift *Von der Heide* pulsierte, und trotzdem bleibt der Bezug auf die Hommenau-Zeitschrift aufrecht, lebendig und deutlich. Er atmet in den Seiten durch, die trotz ihrer spielerischen Lebendigkeit zum Bereich eines appolinisch-heiteren Traditionalismus gehören:

„Es hustet blau der Sommermorgen,
der Tau beleckt einsam die Flur.
Im Weizenteppich regt sich nur
das Kleingetier, dem Aug' verborgen.“

(Morgen im Feld)

Hans Dama, câteva cuvinte despre întoarcerea acasă

1. Un poet al universului tradițional

Așa cum există două categorii de scriitori care-și exprimă diferit exilul – unii, precum Mircea Eliade și Czeslaw Milosz trăind/visând în opera lor întoarcerea acasă, alții, precum Cioran sau Gombrowicz, despărțindu-se, cu fiecare pagină, de tărâmul natal - există și două serii de autori de limbă germană care, fixați în spațiul germanofon, se definesc prin aderență sau inaderență la locurile natale. Între cei din prima categorie se numără Hans Dama, stabilit într-o Vienă favorabilă amintirilor, reconfigurării imaginilor Banatului de origine. Cred că unul dintre argumentele poetice ale lui Hans Dama este încercarea de a regăsi Paradisul pierdut – acel teritoriu mirabil al inocenței, al copilăriei, al imaturității. El vrea să fie – și este – legat de imaginile câmpiei bănățene pe care o regăsește în multe dintre poeziile sale. Firește, o câmpie care își desfășoară spectacolul ; el nu e un descriptiv, ca un autor din vremurile lui Victor Orendi von Hommenau, el descoperă o lume care trăiește, se luptă, își descoperă adversități ; cred că nimic din poezia ce pulsa odată în *Von der Heide* nu mai este aici, dar relația cu poezia propusă de revista lui Von Hommenau este vie, clară, o resimțim într-un șir de poezii care, în ciuda vitalității ludice, rămân așezate în teritoriul unui tradiționalism surâzător:

„Tușește-albastru dimineața,
cu rouă șesul e spoit .
Poporul mic, în lan pitit,
în grâne își reia viața.”

(Dimineață de vară în câmpie)

Das sind die Rituale des östlichen Flachlandes, die sowohl in der Bilderwelt hier beheimateter Autoren als auch von allen Dichtern der ländlichen Welt festgehalten worden sind. So endet *Weinlese* mit den Zeilen:

„Gefräßig schluckt das Nimmersatt der Räder
zermalmtes Fleisch, entblutet durch die geilen Bäder,
entzieh'n ihm das Aroma mit unendlich sturer Kraft,
und aus dem Korpus nur noch bloße Leere klafft ...
doch voll das Winzerlächeln.“

Wir tauchen in die *dionysische* Unruhe einer Ära ein, in der die Urhandlungen zur Weltgründung gehören. Die Ebene, die Weizenfelder, die Weingärten, die Trauben führen uns in eine Welt, die zur Neulesung der Literatur dieser Orte bewegt. Sie erzeugen einen Zustand der Verliebtheit und erklären die Vorliebe für gewisse Schriftsteller, die von Dama in umfangreichen gelehrten Arbeiten und Kommentaren erforscht wurden und werden, denn der Autor ist nicht lediglich ein Künstler, der uns eine Melodie nahebringt, er ist zugleich der gelehrte Literaturwissenschaftler, der seinem Metier Rechnung trägt. Sukzessive wird auch die reflexive Seite des Poeten sichtbar. Es wird allmählich deutlich, daß das Motiv der Ebene Ausgangspunkt eines pädagogischen Diskurses ist. Als Mann der Lehre und der Überlieferung formuliert – wie viele Vorgänger – Hans Dama in *Pseudogrößen* sein Unbehagen gegenüber der Gegenwart:

„Vorbei die Zeit der großen Geister,
wir plätschern träg im Alltagssumpf dahin;
wohl wähnt sich mancher als erhab'ner Meister,
doch es zu sein – kriegt keiner hin ...“

(*Pseudogrößen*)

Man meint, einen Vierzeiler der Klassiker zu lesen, ein Epigramm der großen Meister der deutschen Literatur. Der feste Gedanke des Aussterbens großer Geister, der großen Vorbilder, hat stets die Dichtung der literarisch Gebildeten beschäftigt. Sie hängen am Prestige dieser großen Vorbilder und werden von den rebellischen Bekundungen der Schüler beunruhigt. In diesem Zusammenhang fällt die Heimkehr meistens tief enttäuschend aus. *Fremder daheim* zitiert Geschichten der Rückkehr, die auch Lenau und Eminescu erleben hätten können – zwei, für den nach der Banater Kindheit und Jugend nunmehr in Wien ansässigen Dichter, besonders wichtige Vorbilder:

Descoperim ritualurile unei lumi a câmpiei, și ea cartografiată de scriitorii locului, dar și de poeții dintotdeauna ai lumii rurale. Un *Cules de vii* se încheie astfel:

„Și, măcinând, înghit nesățioase rotative
carne,-al cărei sânge-i supt de băi lascive,
ce-i iau aroma cu puteri păgâne
și din trup doar golul mai rămâne ...
Zâmbește mulțumit *vierul* ...”

Ne întoarcem în freamătul dionisiac al unei umanități vechi, în care gesturile originare întemiează lumea. Câmpia, grâul, viile, strugurii propun transparențe care ne invită să citim altfel literatura locurilor. Ele definesc starea de iubire. Ele definesc opțiunile pentru anumiți scriitori, studiați de Hans Dama în comentarii ample. El nu este doar artistul care propune o melodie, ci e profesorul de literatură care își respectă profesiunea. Încet-încet putem descoperi natura reflexivă a poetului pentru care câmpia nu a fost decât un start, o rampă de lansare a discursului pedagogic. Evident, ca un adevărat bărbat al școlii și al tradiției, Hans Dama se află în dezacord cu propunerile prezentului:

„Trecut-a vremea spiritelor mari,
noi ne-afundăm în mlaștina de zi cu zi;
se cred maeștri mulți veleitari,
cu-adevărat – nici unul nu-i și nici n-o fi...”

(Pseudomăreții)

Parcă suntem în fața unui catren al clasicilor – o epigramă a maeștrilor literaturii germane. Obsesia dispariției spiritelor mari, a modelelor exemplare a alimentat întotdeauna scrisul profesorilor de literatură, întotdeauna legați de prestigiul marilor exemple. Și îngrijorați de nonconformismul elevilor rebeli, gata să treacă peste înalta ordine a tradiției culturale. În acest context, întoarcerile acasă sunt intens dezamăgitoare. Un Străin acasă recapitulează istorii care par a fi deopotrivă cu cele pe care le trăiseră Lenau și Eminescu, spiritele protectoare ale poetului așezat la Viena, după o copilărie și o tinerețe petrecute în Banat :

Wiedersehnsfreuden berauschen
heute mich sicherlich nicht.
Niemand ist da, um zu lauschen,
wenn fremder Heimkehrer spricht.

Stolz paradierten einst Straßen,
heut' steh'n sie öde und kalt;
Häuser das Leben vergaßen,
Höfe verlieren Gestalt.

Einsame Stätten der Kindheit
winkten vertraut wie jetzt fremd,
gähnende Leere für Allzeit,
drüben ein Haustor verklemmt.

Würde verstreun nur die Pappeln
über die Landstraße hin.
Wege im Abendschein zappeln,
wollen der Heide entflieh'n.

Und wenn Akazien jetzt greinen,
tröste ich sie aber kaum.
Ich hab' mein eigenes Weinen,
und mit mir weinet der Raum.

Einsamkeit spinnt ihre Netze
für den Unendlichkeitslauf.
Ich aber halt' ein paar Sätze
fest: geb' die Heimat nun auf...

Das Gedicht trägt den Vermerk *Banat, im Sommer des Jahres 1991.*

2. Die Tagebücher des Literaturprofessors

Damas Besorgnis geht nicht nur von den Bildern „aus der Heimat“ aus, sondern auch von denen des eigenen Alltags. Seine Literatur wird so zu einem ironischen und zugleich selbstironischen Tagebuch seines Ganges durch das Leben. Der Klassiker gedenkt der Liebesgeschichten, den Momenten glücklich erlebter Erfüllung und denkt über die Vergänglichkeiten dieser Welt nach. Sein eigentlicher Beruf ist der des schreibenden Menschen, und das Tagebuch ist die

Nu-i bucurie prea multă
Vatra văzându-mi-o iar.
Nimeni aici nu-l ascultă
azi pe străinul hoinar.

Străzi ce erau de paradă
reci și pustii sunt acum;
nu-i mai ce-a fost în ogradă;
viață-n odăi – nicidecum.

Locuri intime-n pruncie
azi sunt străine, un vid
pare căscat *pe vecie*,
porțile nu se deschid.

Freamătă cu demnitate
plopilor doar, peste șosea.
Drumu-n amurg se tot zbate,
liber din pustă s-ar vrea.

Dacă salcâmul scâncește,
să-l consolez nu-nțeleg:
însumi eu plâng sufletește,
plânge și spațiul întreg.

Țese pustiul *la plasa*
pentru eternul său mers.
Nu mai m-atrage acasa,
ci-mi însemnez câte-un vers.

Poezia este datată *Banat, vara lui 1991*.

2. Jurnalele profesorului de literatură

Nu doar imaginile “de acasă” îl preocupă pe scriitor, ci și viața de zi cu zi; literatura sa devine un jurnal ironic, autoironic al trecerii sale prin lume. Clasicul își amintește poveștile de iubire, momentele fericite ale împlinirilor erotice și cugetă la cele trecătoare ale lumii acesteia. Adevărata sa profesiune este de om-care-scrie, iar jurnalul poate să pună în valoare această formă de a trăi. Poezia poate fi sentimentală, antisentimentală, reflexivă până la (peste) marginile admise. Poate

angemessene Form dieses Daseins. Dichtung kann sentimental, antisentimental, reflexiv bis zum äußersten Rand des Zulässigen (und manchmal auch darüber hinaus) sein. Poesie vermag das Bild des Volksfestes, des feierlichen Karnevals der Provinz zu erwecken, oder aber die Erinnerungen einer Reise festzuhalten.

Die Aufenthalte in Griechenland kommen dem Leser wie Stationen einer Initiation vor, die Urlaubstage versinken nie ins Belanglose, sondern steigern die Intensität der Reflexion. Das Tagebuch begleitet den Gelehrten, wobei zugleich die Dichtung zum Treueschwur gegenüber dem Nachsinnen aufgerufen wird, von der Unendlichkeit des Meeres entfacht. Die von der Pußta und vom Meer gebildete Konstellation bringt uns einer beachtenswerten und für unseren Autor zentralen Äquivalenz näher. Damit rückt dieser erneut in die Nähe von Lenau als romantischem Verehrer der von der griechischen Welt heraufbeschwörten klassischen Antike. Die Kulisse für *Morgen am Meer* wird von der Ortschaft Skiatos geliefert, und bei *Uferblicke* steht der Hinweis *Thassos, August 1985*.

„Wellen tragen die Weiten
über das hustende Meer;
wirre Gedanken schreiten
hilflos hinterher,
stranden an schläfrigen Küsten,
streicheln die Klippen im Wind ...“

Es gibt aber auch Momente, in denen der Dichter dunkel wirkt. Die Verse verweisen dann auf den Kontext einiger Gedichte aus Eminescus schopenhauerscher Periode, so z. B. sein Gedicht *Glosse*.

Lebensrisse am Gestade berichtet von Brüchen und Rissen, die eine paradiesische Bilderwelt durchziehen und das eindrucksvolle Bild einer verunreinigten Meereswelt skizzieren: „*Vogelgift winkt ins taube Frühlingswetter*“. Die dunklen Visionen solcher Gedichte werden von bedrohlichen Gestalten bewohnt, unter denen Graf Dracula eine zentrale Stellung einnimmt:

Graf Dracula (Fragment)
Wenn Dunkelheit das Licht umklammert,
allmählich würget Schein um Schein,
verschluckt, was irgendwo noch dämmt,
dann scharrt es dumpf im Totenschrein.

închipui spectacolul popular, carnavalul sărbătoresc al Provinciei sau poate consemna amintirile unei călătorii . Drumurile în Grecia par inițiatice, vacanțele nu se cufundă în gratuitate, ci sporesc intensitatea reflexivă. Jurnalul rămâne al unui om de cultură, iar poezia e chemată să jure fidelitate gândului stimulat de infinitul marin. Pusta și marea, iată echivalențe ce merită atenție, ne sugerează poetul iubitor al lui Lenau, romanticul, dar și al valorilor clasice propuse de reveriile Eladei. Iată-l pe Hans Dama în Grecia, într-o încercare de a transcrie, pentru cei de acasă, imagini. O *Dimineață* la mare se desfășoară la Skiatos, dedesubtul unei poezii intitulate *Vederi de pe țarm* poetul notează *Thassos, august 1985* :

„Undele duc depărtarea
peste abisul gemând;
gânduri confuze trec marea-n
urmă-le; eșuând
însă pe coaste-adormite,
mângâie goalele stânci; ...”

Uneori poetul este întunecat, și atunci poemele ne trimit la contextul în care Eminescu și-a scris poemele sale atât de marcate de Schopenhauer (Glosă ar fi un reper major). În *Pe litoral: fisuri de viață* modifică imaginile edenice. Primăvară surdă cu otravă de păsări ar fi unul din versurile memorabile care evocă alterarea universului marin. Între aceste poeme ale unor viziuni întunecate un loc ar fi al personajelor malefice, între care *Contele Dracula* are o poziție centrală.

„Când bezna ziua o cuprinde,
„sugrumă razele pe rând,
înghite licărul ce-asfinte –
și-auzi cum scârțâie-un mormânt.

Un tremur de capac e-n spațiu,
tentaculele nu se simt:
dezmiardă tivul cu nesațiu,
stârnind coșmare sub alint.

Un ultim scârțâit te-ngheață,
capacul cade plin de prav.
Prelung suflând, trezit la viață,
pășește domnul conte grav.”

Ein Deckelzittern leckt im Raume,
aber Tentakeln siehst du kaum:
Sie streicheln am schwarzroten Saume,
ernüchtern bleiern - argen Traum.

Es knarrt in allerletzten Fugen,
der staubgetränkte Deckel fällt.
Und in belebend - trägen Zügen
betritt Graf Dracula die Welt ...

Der Dichter vermeidet es jedoch in seinen lyrischen Transkriptionen, intime Dramen, unglückliche Lieben, Probleme des Alterns, die Katastrophen der einstigen Heimat besonders hervorzuheben. Im Gegenteil, seine Natur bezeugt eher eine Krafftülle, die sich auf seine literarische Gestaltungsweise positiv auswirkt. Die Reisen in das Banat oder an die paradiesische Küste Griechenlands sind an eine Ur-Konfiguration der Welt gebunden, die auch in seinen Gelegenheitsdichtungen durchscheint. Es sind Widmungen an die Einstigen – aber auch Geschenke für die Hinterbliebenen, die Hiergebliebenen. Und sobald er sich auf heimischem Banater Boden befindet, erkennt man an Hans Dama Stil: eine aristokratische Gestik, gepaart mit der diskursiven Sprachgewalt einer echten Leitfigur. Das Banat kann das Format der öffentlichen Persönlichkeit mit der lyrischen Schwärmerei versöhnen. Ich bezweifle, daß Wien ihn ähnlich zuvorkommend aufnimmt, denn dort wird der Dichter vielfach und andersartig beansprucht: als Hochschullehrer, als Hauptakteur unzähliger Buchpräsentationen und Vorträge.

Hans Damas vorliegende Lyrik-Anthologie wurde vom verdienstvollen Banater Schriftsteller Simion Dănilă ins Rumänische übertragen als Folge einer glücklichen Begegnung mit dem Österreicher Banater Herkunft.

Nachdem sich Dănilă auf eine der größten kulturellen Herausforderungen eingelassen hat: die Übersetzung von Nietzsches Gesamtwerk, nachdem er grazil eine Anzahl expressionistischer Wiener Meister übertragen und Erfahrung in der Nachdichtung Banater Autoren gesammelt hat, ist er mit der ihm eigenen Einsatzbereitschaft an das Werk von Hans Dama herangegangen. Dem Meister der Sprachvermittlung gebührt für seine Leistung als Übersetzer unsere uneingeschränkte Wertschätzung; seinem Pflichtbewußtsein und seiner Selbstlosigkeit zollen wir großen Respekt.

Cornel Ungureanu

Dar poetul nu face exces cu transcrierea dramelor intime, a neșanselor amoroase, a uzurii biologice, a dezastrelor patriei de odinioară. El este un spirit stenic, fericit să scrie despre acestea. Călătoriile poetului, fie în Banat sau pe litoralul paradisiac al Greciei, sunt legate de universul matricial, regăsit și în poeme ocazionale – daruri pentru cei de odinioară. Și pentru cei rămași aici. Fiindcă, întors acasă, în acel acasă al perimetrului bănățean, Hans Dama are stil: se mișcă precum un lord englez, cuvântează precum un lider important. Aerul seniorial poate fi complinit, în Banat, de reveria poeziei. Mă îndoiesc că Viena îl întâmpină cu aceeași deferență, fiindcă acolo timpul poetului e împărțit între misii profesionale, dar și între numeroase lansări de cărți, servicii, conferințe etc.

Din întâlnirea fericită a lui Hans Dama cu Simion Dănilă a rezultat prezenta versiune românească a poeziilor austriaco-bănățeanului. După ce s-a implicat într-unul dintre cele mai serioase pariuri ale momentului cultural – versiunea integrală a lui Nietzsche în limba română, după ce a tradus, cu grație, un șir de maeștri ai expresionismului vienez, după ce s-a exersat în transpunerea în românește a poeziilor de limbă germană din Banat, Simion Dănilă se apropie de Hans Dama cu devotamentul dintotdeauna. Un devotament care merită iubirea noastră.

Cornel Ungureanu

Wiederkehr?

Ist der Liebe Frühlingshauch
in dir, wenn wir uns berühren?
Einmal fühltest du ihn auch,
ließ dich in die Ferne führen.

Dann jedoch in kahler Nacht
riß er dich aus trägem Traume.
Ahnung, ängstlicher Verdacht
fluten wild im Meeresschaume.

Jäher Abschied brach das Glück,
trübte fast verträumte Sage.
Bring' sie ein Mal noch zurück,
Hoffnung schwimmt auf ödem Pfade.

Windspiel

Bläst du manchmal nicht zu sehr?
Tänzle ich dann vor dir her
unbedacht in Windesspielen
weg von dir, zu andren Zielen.

Schleichst als Prise an, als Hauch,
fehlt es da an Stärke auch
säuselnd, sanft? So lausche ich,
lausche und verstehe dich.

Bäumst dann stürmisch dich hinan,
wandelst dich gar zum Orkan.
Kenn' ich, eh' du mich durchdringst,
deine Art und was du bringst.

Reîntoarcere?

Un zefir e dragostea,
când ne-atingem – e și-n tine?
L-ai simțit și tu cândva,
când te-a dus în zări senine.

În haîna noapte-apoi,
el te smulse din visare.
Bănuielile, șuvoi,
curg în spuma de pe mare.

Fericirea ca de vis
ne-a curmat-o despărțirea.
Ad-o iar, pe drumu-nchis
urcă-ncet nădăjduirea.

Joacă de vânt

De prea tare bați cumva,
salt atunci în fața ta,
năucit o iau nainte
și mă-ndrept spre alte ținte.

Dacă vii cu adieri,
pe furiș, fără puteri,
lin suflând, ascult, ascult
Și te înțeleg mai mult.

De cabrezi și-ți iei elan,
poți să fii chiar uragan.
Până să mă zgâlțâi rău,
știu ce e de capul tău.

Winterbild

Fein der Schnee, die Luft ist rau,
blau der Himmelsbogen.
Kennerblicke ihn schon wogen
in dem Wintersonnenlau.

Weißer Tannen winken freundlich,
spielend unter Pulverlast,
zaubern sich in Kunstgestalten,
leise wiegt sich jeder Ast.

Bergeshang in Wintertracht,
Schönheit im Naturgewande,
gern wär ich in deinem Bande,
wenn dir hell die Sonne lacht.

25.2.1965

Tablou de iarnă

Aspru aer, pură nea;
Bolt-apăsătoare.
O scrutez în depărtare
În solara peruzea.

Brazii nalți, ca între prietini,
Șușotesc sub greul strai;
Iau, mișcând ușor din cetini,

Forme-artistice pe plai.
Tu, ponor în frumuseți,
În odoare hibernale,
Mi-ar plăcea-n mrejele tale,
Când în soare te răsfeți.

25.2.1965

Ende der Reise III

Die knausrigen Schatten
betasten die Matten
heut' nur noch gelind'.
Die Fäden zerreißen
und Strahlen kaum beißen
gelassen im Wind.

Vor scheinotem Fenster
die Tage nun ernster
doch willenlos zieh'n.
Gebrechlichen Lüften
mit raren Düften
dem Kummer entflieh'n.

Und Blätter bemalen
in endlosen Qualen
die siechende Flur.
Das Echo hinkt leise,
auf totem Geleise
erstarret die Spur.

Amorphe Gestalten
die Nebel zerspalten
im blutigen Schein.
Hört auf mit dem Singen,
die Abende bringen
den Sterbenden heim.

Die Seele verrottet,
im Hetzen vermottet,
kehr ich zu dir ein;
auf goldener Waage
verfaulet die Klage
im nächstlichen Sein

2.10.1988

Sfârșit de călătorie

Calica de umbră
pășunile-adumbră
atâta de blând.
Azi firele-s rupte,
nu pot să se-nfrupte
nici raze din vânt.

Sub moarte ferestre
trec zilele-aceste
mai grav, dar pasiv.
Văzduhuri precare
cu-aromele rare
de griji fug parșiv.

Și frunze pictează,
cât chinul durează,
bolnavul imaș.
Ecolul slăbește
și urma-mpietrește
pe mortul făgaș.

Figuri fără față
despică o ceață
în luciul sangvin.
De cânt, nici un susur;
pe-agonic, apusuri
l-aduc în cămin.

Cu sufletul putred
în pieptul meu șubred
la tine mă-nturn;
pe talger de aur
putridă-i și jalea
din eul nocturn.

2.10.1988

Schritte

Paşı

Heimat

Schuldlos verwurzelt
stehe ich hier;
bereue nicht, das zu sein,
was ich bin,
da zu sein,
wo ich bin.
Was man von mir verlangt,
erhofft: schon gut!
Für jemand bin ich da:
erdengepflanzt,
pflichtschuldig,
seelisch-verbunden,
breitegradliebend;
verantwortungslos für viele,
die anders denken,
die anders handeln.
Ich bin hier
und weiß
gefühlsverbunden
da zu sein,
da zu bleiben: –
... stets in Gedanken
in der Heimat.

Patria

Fără de vină înrădăcinat,
iată-mă aici;
nu regret că sunt
ceea ce sunt,
că sunt aicea
unde sunt.
Ce se cere, ce se-așteaptă
de la mine: e-n regulă!
Pentru cineva sunt aici:
răsădit în pământ,
cu obligații,
legat sufletește,
iubind nemăsurat;
lipsit de răspundere pentru mulți
care gândesc altfel,
care fac altfel.
Eu sunt aici
și știu
să fiu aici,
să rămân aici
legat sentimental: –
... mereu în gând
în patrie.

Morgenbild

Langweilig – , dahingeschwunden
Manche Stunde müder Nacht;
Schlaftrunken die Stadt gebunden,
Greise Brunnen rieseln sacht.

Langsam sinkt das Dunkel nieder,
Blasse Dämm' rung steigt empor:
Durch gezuckte, graue Schleier
Stoßen matte Streifen vor.

Nur vereinzelt eilen Menschen
Durch die öden Straßen schon:
Ihre Schritte leis' verhallen
Gleichmäßig und monoton.

Tablou matinal

Ceasurile nopții-urâte
Rând pe rând s-au dus frumos;
Burgu-n somnu-i doborât e,
Susură fântâni duios.

Bezna-ncet se risipește,
Zorii spălăciți răsar:
Vagi contururi, bărbătește,
Prin voaluri gri transpar.

Numai niște singuratici
Vezi trecând pe străzi pustii:
Pașii li se pierd lunatici,
Cadențată graba li-i.

Gedankenspiele

Jocuri de idei

Abendhauch

Der Abend schluckt des Tages Mühen;
erschöpft hinkt noch ein kahler Wind,
Verlass'ne Wolken wollen fliehen,
wenn Nebel durch die Weiden rinnt.

Den Atem halten an die Dächer,
husten dann trotzig in die Nacht,
die hunderttausend Augenlöcher
zu frühen Träumen mitgebracht.

Die Sehnsucht tropft aus spitzen Qualen;
gleich Perlen fange ich sie auf
und öffne lautlos ihre Schalen –
daraus strömt grauer Weltenlauf.

15.6.1989

Ausklang

Sonnenstrahlen stolpern noch
müde in mein Zimmer.
Auf verwaisten Wipfeln hoch
bricht im Abendschimmer
sich der träge Strahlenglanz,
bis er sacht entschwindet,
in der Dämm'ung Zaubertanz
seine Ruhe findet.

Boare vespérală

Înghite sear-a zilei trudă;
mai șchioap-un vânt sfârșit spre-amurg.
Abandonați, stau nori să fugă,
iar cețuri printre sălcii curg.

Puzderia de ochi-lucarnă,
toți găfâind pe-acoperiș,
cu înțeleș tușind, se-ntoarnă
spioni de vise – pe furiș.

Din chinuri picură langoare;
o strâng asemeni perlei și,
tăcut, îi crăp eu scoica tare –
din ea țâșnește lumea gri.

15.6.1989

... Ultimul acord

În odaia mea cobor
raze ostenite.
Slaba strălucire-a lor
piere-n părăsite
ramuri de pe vârfuri, sus;
în amurg, în tihnă,
în vrăjitul dans de-apus,
își găsește-odihnă.

Auszug

Einsam sind die letzten Meter,
du schleifst den müden Mantel mit.
Mütter stumm und grau die Väter
begleiten deinen letzten Ritt

mit Alltagsaugen, starr und leer,
die Scheidung in ihr Herz gestemmt.
Kommt da noch was, will einer her?
Es ist der Wille, der bloß klemmt ...

Und sternenhungrig ist die Nacht,
sie rasselt blaß im losen Schein,
du hast gehofft und spät gedacht
und stolperst elend und allein

ins Niemandsland der öden Zeit,
wo Weltenmoder zwingt zum Büßen.
Der Augenblick ist da und schreit,
die letzten Himmelsaugen fließen.

Und Dunkelheit verschlingt die Macht:
wegrasiert, was einst gewesen.
Der Schatten in der Höhle lacht.
Werden wir einmal genesen?

6.1.1989

Plecare

Ți-s cei din urmă pași – stingheri, mărunți;
manta trudită ți-e-n spinare.

Privesc tăcute mame, tați cărunți
la ultimul tău drum călare,

cu ochii goi și ficși, cu inima
ce despărțirea-n dou-o frânge.
Mai vrea să vină oare cineva?
Voința doar e cea ce strânge ...

De stele e flămândă noaptea-n toi,
pal zăngănind în libere lumini;
tu ai sperat și te-ai gândit apoi
și-acum te-mpiedici jalnic, în străini,

în țara nimănui din timpul murg,
în care la căință-mpinge
ce-i putred. Clipa trece și se scurg
ochi ultimi: ceru-ncet se stinge.

Și bezna forța o sugrumă:
e ras ce-a existat odată.
Iar umbra râde-n văgăună.
Ne-om reveni oare vreodată?

6.1.1989

Bangen

Vergessenheit kehrt reumütig zurück,
enttäuscht fällt der verwaiste Blick
auf die Erinnerung verdauter Zukunft.
Weiß noch dein Mund, wo meine Lippen wohnen?
Wird sich Vergangenheit in der Erinn'ung lohnen?
Greift Seiendes über den Zaun der Gegenwart,
Oder bleibt alles matt und hart?
Und ferne streicheln Sekunden die einsame Stille;
allein, mir fehlt doch der ledige Wille,
die Kraft mit der Tat zu verloben.
Schon sah ich, wie jenseits sie zogen
an leeren Fäden der Herrlichkeit ...
Zurück bleibt als Witwe – unsere Zeit.

Wien, am 1.1.1988

Beim Abschied

Nächte rutschen müde ab;
der Uferkies meiner Träume bleibt bestehn.
Ich streichle ihn beim Wiedersehn
Und hauche mein Ich in die Bäume.
Du! Du weißt es ja und harrest
ob der Erfüllung Wiederkehr.
Noch spinnt dich ein verwelkte Mär
und kratzt an starrer Seele.
Die waise Morgendämmerung
Entreißt dich den Äonen;
und Herz und Geist – sie fallen um,
wenn ich in dir darf wohnen.

15.6.1989

Temeri

Uitarea se-ntoarce-ndărăt pocăită;
orfană, cade privirea dezamăgită
pe amintirea unui viitor mistuit.
Mai știe oare unde mi-s buzele gura ta?
Trecutul din amintire va fi răsplătit cândva?
Va trece ensul hopul acestui prezent
sau va rămâne totul mat și rezistent?
Depart, secunde-alină solitara tăcere;
singur, duc lipsă totuși de libera vrere
de-a logodi puțința cu fapta mare.
Am și văzut cum dincolo tras-au tare
de sforile goale ale splendorii stăpâne ...
În urmă, vremea noastră – văduvă rămâne.

Wien, am 1.1.1988

La despărțire

Scapătă trudite nopți;
din vise pietrișu-mi riveran nu-l pierd.
Când ne revedem, îl dezmierd
și-mi suflu eul în arbori.
Hei! Tu știi; și împlinire
din nou aștepți cu entuziasm.
Te mai urzește un vechi basm,
crestându-ți durul suflet.
Orfanii zori de zi te smulg
eonilor prea bine;
iar inimă și spirit – cad
când eu pot sta în tine.

15.6.1989

Das Boot

Das Sonnenblut irrt übers Wasser
und pendelt gelangweilt dahin.
Ein Boot spaltet kühn die träge Wellen,
die schüchtern dann landwärts entflieh'n.

Der Spiegel beginnt müd zu husten,
verliert sein bemaltes Gesicht.
Ein Ruderschlag gähnt in die Leere,
die stählerne Stille zerbricht.

Der Mückentanz droht auszuarten,
die Angel bleibt stundenlang tot.
Wir üben Geduld, unser Warten
die innere Ruhe bedroht.

Mit schläfrigen Haken beladen
und luftvollen Netzen belohnt
schleicht mager das Boot zu Gestaden,
wo hungrige Hoffnung stets thront.

Der Tag rundet mählich die Stunden
und hetzt sie zum Ewigkeitslauf.
Wir haben das Ufer gefunden,
doch Sehnsucht drängt weiter hinauf.

Barca

Pe ape e sânge din soare,
hoinar pendulând plictisit.
O barcă despică talazuri
ce, leneș, la țărm trag spăsit.

Oglinda tușește-ostenită
și-și pierde din chipul pictat.
O vâslă căscându-se-n goluri,
tăcerea de-oțel s-a sfărmat.

Stă undița moartă de ceasuri,
un chin e-al țințarilor roi.
Răbdare-nvățăm, așteptarea
amenință pacea din noi.

Cărând somnoroase cârlige,
năvoade lipsite de pești,
se-apropie barca de coasta
robotă flămândeii nădejdi.

Din zi ies rotundele ore
și-nspre veșnicie gonesc.
Atins-am limanul, dar doruri
mai sus, tot mai sus ne-mboldesc.

Das eigene Ich

Leise bettelt das Blatt im Wind,
stolpert über Verzweiflungshürden,
opfert sich trotzdem zuletzt,
rettet für uns Überleben.
Das Etwas wird Nichts
und aus Nichts wird dann Etwas;
lauf endlich hin,
denn nur dann kommst du her.
Wird alles leichter,
dann doppelt so schwer.
Verstehst du am Ende
die Welt,
doch das eigene Ich nimmermehr.

2.10.1988

Einkehr

Wortlos inhaliert das Mikrofon
das stumme Echo.
Taubheit schleicht
vor deinen Scheinwerfern vorbei,
besteigt deine Riechkolbenspitze:
ihr doppelter Auspuff tropft ...
Erzherzog Johann verzichtet
auf den Eierkuchen ...
Das Nasentropfen erstarrt
zu Eiszapfen.
Sie hauchen
den Zapfenstreich aus:
Nacht ...

Propriul eu

Silențios cerșește frunza-n vânt,
se-mpiedică de gardurile disperării,
se jertfește totuși pân' la urmă,
salvându-ne supraviețuirea.
Ceva se face nimic
și din nimic se face-apoi ceva;
ci fugi odată,
căci numai așa veni-vei apoi.
Totul ajunge mai ușor,
apoi atât de greu se dublează.
Într-un sfârșit vei înțelege
lumea,
dar niciodată propriul eu.

2.10.1988

Popas

Microfonul inhalează-n tăcere
mutul ecou.
Surzenia se furișează
pe dinaintea reflectorului tău,
cățărându-ți-se pe vârful tubului olfactiv:
eșapamentul său dublu picură ...
Arhiducele Johann renunță
la omletă ...
Picuratul nasului se-ncheagă
în țurțuri de gheață.
Aceștia sună
stingerea:
noapte ...

Das rohe Karussell

Die Zeit steht still, und wir verwöhnen
das eig'ne Ich oft allzusehr
und baden im versteckten Stöhnen
in der Erinnerung Wiederkehr.

Der Purpurmantel hüllt uns zögernd
in seine Halle gut verummmt,
doch vor den Toren steh'n wir weinend
und warten bis das Ich verstummt.

So brav schleppt mancher seine Zukunft
in müder Westentasche mit.
Erbittet um gelynchte Auskunft,
eh' er die Hoffnungen zertritt.

Das rohe Karussell kocht weiter
das Weltrezept im grauen Schrein.
Verstümmelt lag der Traum und breiter
wird uns das Herz, jedoch allein.

2.10.1988

Cumplitul carusel

Stă timpu-n loc, noi fără teamăt
ne răsfațăm des propriul eu
și ne scaldăm în tainic geamăt,
când amintiri se-ntorc mereu.

O purpură ne învelește
în sălile-i drapate, dar
noi, până eul amuțește,
ne-oprim la porți plângând amar.

În ale vestei buzunare,
mulți viitoru-și duc firești.
Ei cer linșata-le scăpare
nainte de-a zdrobi nădejdi.

Cumplitul carusel prepară
rețeta lumii-n țipăt gri.
Pe când sluțite vise zbiară,
e singur largul inimii.

2.10.1988

Der Traum

Mit flüssiger Sorgfalt
bewachst du
unsere Erinnerungen.
Die Tage bescheren dir
gähnende Erfüllungen,
und aus dem hohlen Schmerz
läßt du das Echo verdunsten.
Die Tränen erstarren:
Eiszapfen werden daraus geboren.
Sie bohren auf
den Traum
und füllen die Leere
mit einer Prise Wirklichkeit.
Noch lebst du ...

Entführung

Wenn still der Abend
durch die Weiden schleicht,
zerfließt das Dorf in Nebelschwaden.
Leicht tänzelt die Nacht
auf der müden Drehbühne,
bis dann sich
eine Handvoll Wind erhebt
und mich ins Sternenstoppelfeld
entführt.

Visul

Cu grijă curentă
supraveghezi
amintirile noastre.
Zilele-ți dăruie
împliniri care cască,
și din durerea-năbușită
lași ecoul să se volatilizeze.
Lacrimile se solidifică:
țurțuri de gheață se nasc din ele.
Ei sfredelesc
în vis
și umplu golul
cu o priză de realitate.
Tu încă trăiești...

Răpire

Când seara domol
se strecoară prin sălcii,
satul se topește-n cețuri.
Noaptea saltă ușoară
pe obosita scenă turnantă,
până când
o pală de vânt se ridică
și-n miriștea stelară
mă răpește.

Fragen am Strand

Weite Winkel schleichen dumpf heran;
laute Lauten lauern laubverdeckt.
In des Dunkels schwang'rer Asche
halt' ich meinen Traum versteckt.

Wieder grollt die sanfte Leiter
und verschiebt des Tages Ernst.
Willst Du warten tief und breiter,
bis du Zukunft deuten lernst?

Was will Sehnsucht herb erheischen
in dem wüsten Tagesbrand?
Monoton die Welten kreischen,
vor mir blutet weiß der Strand.

16.2.1989

Fernblick

Mein Blick humpelt
über den endlosen
Dächerpferch,
verliert die Gegenwart
im Dunst der Hügelketten.
Ich klettere
an den Erinnerungen hinab
in gähnende Vergangenheit
und finde die Zukunft
zwischen den Asphalttrillen.

Întrebări pe plajă

Unghiuri largi se-apropie pe furiș;
pitulate laute-n pomi pândesc.
În borțosul scrum al beznei
visul mi-l învăluiesc.

Scara bubuie iar tare,
răvășind solemna zi.
Vrei s-aștepți, adânc și mare,
viitoru-a-l tălmăci?

În a zilei focărie
ce mai vrea ursuzul dor?
Lumi la unison scârție,
plajele în alb înflor.

16.2.1989

Panoramă

Privirea-mi șchiopătează
peste nesfârșitul
țarc de-acoperișuri,
pierde prezentul
în ceața lanțurilor de coline.
Cobor
agățându-mă de amintiri
în trecutul care se cască
și găsesc viitorul
între crăpăturile asfaltului.

Heimweh

Möcht' dir gern die Wiese zeigen,
wo ich einst spazierenging,
tanzte schon als Kind den Reigen,
als der Mond in müden Zweigen und an stummen Wipfeln
hing.

Wo der Himmel sich der Erde
klanglos fügt zur Einheit hin,
hurtig sich gleich einer Herde
zauberhafte Wesen zieh'n.

Will dir von dem See erzählen,
dessen klares Auge strahlt,
in des Waldes tiefsten Seelen
dunkelgrüne Iris malt.

Gähnend dösen enge Zeilen,
die wie Bühnenbilder steh'n,
wenn durch die verwaisten Gassen
bleierne Gedanken geh'n.

Dor de țară

Cum te-aș duce în câmpie,
unde mă plimbam cândva,
jucam hora în pruncie,
și-ostenita lun-albie-n
mute ramuri spânzura!

Unde cerul și pământul
în tăcere se unesc
și, vioaie ca o turmă,
fascinant făpturi foiesc.

Iar în inimă de codru,
ochi de lac aș vrea să vezi,
strălucind cum nu e modru
și-oglundind cei iriși verzi.

Case-n șiruri cască-n umbră
– parcă un decor ar fi –,
gânduri ca de plumb când umblă
colo-n ulițe pustii.

Latenter Gedanke

Nie wird dein Strahl
das All besudeln,
dein Brausen ist
nicht Flut, doch Wahl
deiner Gedanken,
die den Pfuhl besprudeln
und pflegen sondern
und mit List.

Dein Atem schleicht
durch Moderhallen
und sucht
den Korridor der Weisen.
Gedanken mögen gierig speisen!
Noch lebt der Wille,
der im Strome schleicht.

Gând latent

Lumina nu-ți
mânjește lumea,
nici vuietu-ți
nu e puhoi;
e-al gândului tău plan:
vărsatul apei pe gunoi
și semănatul lui aparte
și viclean.

Răsuflu-ți se strecoară
prin halele de putregai
și caută
porticul înțelepților.
Să-nfulece e-a gândului dorință!
E încă vie-acea voință
ce-n vârtoare se strecoară.

Lebensrisse am Gestade

Vogelgift winkt ins taube Frühlingswetter;
Dohlen stottern über den Steg.
Wellen pachten die Uferzungen,
achtlos bahnen wir uns den Weg
durch die Schleimschlaufen und verschwinden;
draußen küßt uns die Unendlichkeit.
Weiße Risse an Lebenswänden
zeichnen an Vergänglichkeit.

Und wir freunden uns an und bleiben;
wollt ihr mit uns morgen flieh'n?
Weiß man auch ob uns'res Zieles,
wenn Gedanken seitwärts zieh'n.

Laugensaft die Stirn befeuchtet
abgesetzt, doch hart und traut;
Leben in der bitt'ren Mitte
hat die Welle leis verstaut.

16.2.1989

Pe litoral: fisuri în viață

Fiere de păsări... primăvară surdă;
stânci gângáve peste poteci.
Limbi de țárm arendate de valuri ...
ne croim cărarea zevzeci

prin năclăite capcane și pierim;
infinitul ne sărută solemn.
Albe fisuri în pereții vieții:
iată al vremelniciei semn.

Noi ne-mprietenim și rămânem;
mâine vreți să fugiți cu noi?
Și din țelul nostru se știe
dacă gândul sare napoi.

Zeama leșioasă lasă pe frunte
zgrunțuros, dar scump sediment
viața în miezul amarului
a strivit talazul, lent.

16.2.1989

Morgen am Meer

Der Sand aus geschwätzigen Poren
atmet nervös, doch im Takt,
der Himmel hat Sterne verloren,
der Tag hat sie abgehackt.

Der Nachtafter welkt atrophierend,
Dünste verspüren jetzt Mut;
es gähnen die Lücken vibrierend;
der Tag schleicht heran auf Blut.

Das Ufer verdurstet, am Morgen
röcheln die Wellen im Wind.
Die Hände erblassen verborgen,
die Schatten liegen noch blind.

Der Horizont kurbelt auf Wogen
fauchend die Kugel empor.
Und ehe wir heimwärts dann zogen,
der Morgen den Zauber verlor.

Skiathos, August 1988

Dimineață la mare

Prin porii vorbareți, eterul
nisipu-l respiră ritmat.
Pierdutu-și-a stelele cerul,
căci ziua i le-a dărâmat.

A nopții reci coadă se strânge,
iar aburii ies cutezând;
alunecă ziua prin sânge;
spărturile cască vibrând.

Cuprins este țărnul de sete,
talazuri tot horcăie-n vânt.
Pe mâini se văd galbene pete,
zac umbrele încă-n pământ.

Rotind manivela, zeloasă,
pe val zarea bil-a suit.
Nainte de-a ne duce-acasă,
tot farmecul s-a risipit.

Skiathos, august 1988

Noch einmal auf vertrauten Fluren

Die Heide hatt' ein Rendez-vous
am Horizonte
mit dem Himmel,
und Wolken deckten beide zu,
so daß man nur
die mag'ren Silhouetten sehen konnte.

Der Boden atmet schwer
im Abendglanz der plumpen Sterne.
Der feige Weg verschwindet irgendwann;
mein Arm winkt zaghaft jener Ferne,
die uns so gut wie feindlich scheinen kann.

Der Schritt schwimmt gleichgültig
durch herrenlose Felder,
bedeckt mit Asphaltschweiß
die Krume und ertrinkt
im echolosen Duft der Weite,
durch den das Klagelied der Grillen dringt.

Der Atem wird mir eng,
zu drückend ist die Weite.
Beklemmend dies Gefühl:
so ein Gemisch aus SEIN,
NICHT-SEIN oder GEWESEN ...
Ich streichele den letzten Kilometerstein,
noch blickt er stolz zurück,
doch wird sein Antlitz bald verwesen.

30.9.1988

Din nou pe-ntinderi cunoscute

Avea câmpia rendez-vous
cu ceru-n zare,
hăt departe,
dar nourii ca un tabu
le ascundeau,
de se vedea doar câte-o arătare.

Pământul suflă greu
în licărul de tâmpe stele.
Fricosul drum dispare cânduva;
fac semne depărtării-acele
ce-ostilă mult ne poate apărea.

Pe câmpii nimănu
plutește-apatic pasul,
i-acoperă-n sudori
de-asfalt, se-neac-aici
în izul făr' ecou al pusteii,
pătruns de plânsul greierilor mici.

De-abia respir, căci mă
sufocă depărtarea.
E totu-apăsător:
amestec brut de FOST,
FIINȚĂ, NE-FIINȚĂ ...
Dezmierd o bornă mândră, ultima la post,
privind napoi, dar și
semețu-i chip curând va putrezi.

30.9.1988

Seelenwanderung

Eulen stören nachts den Schlaf,
lauschen deinem Weinen,
ob sie dann auch tausendfach
gar die Frist versäumen,

denn es schweben üppig aus
eiserne Gedanken,
nisten dort im Rosenstrauß,
nisten kühl und schwanken.

Endlos' kettenwohle Fäden
rauchen blau im Wind
aus die letzten Fehden,
bis sie endlich munter sind.

Dort im Tal der Morgen riecht,
seine Chance wittert.
Ich vergess' die Eule nicht,
die noch lange zittert.

Augenblick, du bist passé,
Steine schwitzen Galle,
wenn ich vor der Wiege steh'
und ins Leben falle.

Träum' ein erstes Letztemal
voll aus starren Zügen,
und das Fleisch wird mir zur Qual,
Geist mußt du dich fügen?

Seele, hoffst als Kleinod noch,
daß wir weitergehen
aus dem Wirbeltrichterloch.
Wird das wohl geschehen?

19.10.1988

Metempsihoză

Nu mai dormi de-o cucuvea
ce-ți pândește plânsul, focul,
chiar de-ți mai amână ea
înmiit sorocul,

că-n suspensie rămân
gândurile dure:
cuibul lor – un leagăn în
roze reci și pure.

Fumegând albastre-n vânt,
lanțuri lungi de ață
ies din vrajbe de curând
și-umple-s-or de viață.

Dimineața în vâlcea
șansa-și cumpănește.
N-o să-mi uit de cucuvea,
ce tot tremură hoțește.

Clipă, vai, tu es passée,
pietre-asudă fiere,
leagăn când în față mi-e,
iar eu – în cădere.

Amorțire, alta nu-i,
într-un prim final, s-aline.
Spiritului te supui,
pe când carnea chin devine?

Oare-așa se va-ntâmpla?
De cea pâlnie vertebrală,
suflete, comoara mea,
speri c-om trece, cu migală?

19.10.1988

Uferblicke

Für R. Ludwig

Wellen tragen die Weiten
über das hustende Meer;
wirre Gedanken schreiten
hilflos hinterher,

stranden an schläfrigen Küsten,
streicheln die Klippen im Wind,
wandeln durch Wasserwüsten
chancenlos und blind.

Willenlos gleiten Boote,
sterben an endloser Front.
Sanft fährt die Sonnenpfote
über den Horizont.

Stolpernde Wetterwolken
grollen in Eile herauf,
kratzen wie Äolusfalken
all meine Ruhe auf.

Thassos, August 1985

Vederi de pe țărm / Uferblicke

Pentru R. Ludwig

Undele duc depărtarea
peste genunea gemând;
gânduri confuze trec marea-n
urmă-le; eșuând

ele pe coaste-adormite,
mângâie goalele stânci;
oarbe și năpăstuite,
vântură ape adânci.

Lunecă bărci într-o doară,
pier pe imensul lor front.
Labă de soare coboară
blândă la orizont.

Nori de furtună în zare
tună și urcă în stol,
liniștea-mi zgârie tare
ăști șoimi ai lui Eol.

Thassos, august 1985

Und ich werde dankbar sein

Knospen hauchen ihre Augen aus und fühlen
meinen unterdrückten Schmerz;
Tagestränen leicht umspülen
dieses fossilisierte Herz.

In den Stunden der Versäumnis
tropft es kalt um kalt auf Bein.
Wirf den dunkelgrünen Stein
weit hinüber in des Herzens Wildnis!
Und ich werde dankbar sein.

16.2.1989

Weiber im Spätherbst

Sonnenstrahlen noch verspätet
über den greisen Weiher taumeln,
das Vorhuteis leckt nachts mit Zähnen
und stirbt so gegen Mittag hin.
Mir gähnt der Bäume Muskelschwund
entgegen, jagt mich weiter;
ich stolp're über Nebelbrücken,
taste mich hin zur Himmelsleiter,
von der die Krähen weiterzieh'n.
Ich möchte nun ein Boot dir schenken,
der Spiegel frißt den Himmel auf.
Muß ich die Träume jetzt ertränken,
oder bringst Tränen mir zuhauf?
Und ringsumher nur Totenschleier
versilbern uns das Jenseits heut';
allein das Boot steckt seine Nase
ins grüne Naß der Einsamkeit.

Și-obligat eu am să fiu

Mugurii își tot holbează ochii, simt ei
năbușitu-mi of bătrân;
scaldă lacrimile zilei
inima, fosilă-n sân.

Rece picură în oase-n
timpul de ratări, zurliu.
Zvârle-n inimă,-n pustiu,
piatra care bate în turcoaze!
Și-obligat eu am să fiu.

16.2.1989

Sfârșit de toamnă cu iaz

Raze-ntârziate cad
amețite peste vechiul iaz,
solii gheții noaptea colții-și scot
și pier apoi către amiaz.
Seci musculaturi de arbori
își cască gura, mă vânează;
mă poticnesc de punți de ceață
bâjbâind la scara către cer,
de care ciorile trec azi lejer.
Ți-aș dărui acum o barcă,
oglindea ceru-l devorează.
Oare visele să mi le-nec?
Mă copleșește plânsul parcă.
Doar zăbranicile dimprejur
ne argintesc cellalt tărâm;
numai barca-și vâra botul
în verdea sevă a singurătății.

Verfall

Die Zeit spuckt aus Verderben
und schaukelt dich im Takt;
aus deiner Seele Scherben
genüßlich rauh sie hackt.

Und zunehmend verrottet
das, was einst Herz genannt.
Die Nachsicht wird verspottet,
„In“ ist die starke Hand.

Das Leben voll genießen,
das Fleisch getrimmt, gesetzt,
der Geist verbannt, muß büßen,
das Hirn wird kaum gehetzt.

Im lahmen Alltagsschatten
liegt krüppelhaft im Spiel
der trägen Großstadtratten
Ehre als Trostfossil.

Asyl finden Gedanken
im öden Ethos kaum;
die Werte müssen wanken,
hältst du sie noch im Zaum?

Wien, 13./14.4.1988

Năruire

Timpul varsă nimicire;
ritmic el te dă-n scrânciob;
cu brutală mulțumire
sufletul ți-l face zob.

Inima de-odinioară
s-a stricat puțin-puțin.
Bunătatea-i de ocară.
Mâna forte este „in”. *)

Gustă viața pământească,
trupul fie-ți antrenat;
spiritul pribeag plătească ...
Creierul nu-i prea-ncercat.

Consolând ca o fosilă,-n
joaca de guzgani urbani,
la o umbră cam debilă,
stă onoarea de doi bani.

Gându-abia de-și află gazda
în moralele pustii;
azi valorile-o iau razna:
poți în frâu să le mai ții?

Wien, 13./14.4.1988

*) Anglicism în original, semnificând „modern, la modă, de actualitate, la ordinea zilei”. (N. t.)

Wiener Heldenplatz

Du streichelst
den kahlen Platz,
und der Erzherzog nickt
dir zu.
Warum steigt er nicht ab
und dankt dir
für die historische Wahlschlacht?!
Erkennst du die Fahne wieder,
die damals er
am Zipfel schwang
und siegte?!
Und anonym
bleibt deine Geste.

Winterbilder

Feiges Licht tanzt über die Lande.
Über den Wassern steht sein Atem,
und in erstarrten Kronen
nisten kahle Gedanken.
Denk' dich nicht an die Ufer;
dort wartet das Eis.
Bleib wie das verwitwete Wasser:
Gedankenfest!

Piața Eroilor din Viena

Tu mângâi
piața goală,
iar arhiducele înclină capul
spre tine.
De ce nu coboară el
să-ți mulțumească
pentru istorica luptă electorală?!
Mai recunoști tu steagul
pe care-atunci
l-a fluturat de-un colț
și-a-nvins?!
Și anonim
rămâne gestul tău.

Tablouri de iarnă

Lumina lașă dansează peste pământuri
Peste ape se nalță răsuflarea ei
și-n coroane-nghețate
se cuibăresc golașe gânduri.
Nu te gândi la țărături;
acolo așteaptă gheața.
Rămâi ca apa văduvită:
fermă-n idei!

Rollendes Schicksal

Tăvălugul destinului

Abendgedanken

Wundersames leises Klagen
streichelt kalt die frühe Nacht;
aus den grünsten Urzeittagen
muss ich müde Sehnsucht tragen,
die als Mensch uns ausgemacht.

Zerrend schwappen Nerven über
und umfluten still und jäh,
wenn uns Schwermut suchet wieder,
sternenhungrig, frostig-bieder,
prallet Hoffnung in die Höh'.

Es versinken Geist und Seele
in des Lebens Acker heut';
nur den Leib ich heimwärtsquäle,
einen Brocken Himmel stehle,
pflanz' damit Unendlichkeit.

Warme Wellen weinen wieder
wartend weckt der dürre Strand
die Umarmung stummer Lieder,
und ich brech die Bindeglieder,
die du säest, und im Sand
spielen Schatten Agonien,
tummeln Silhouetten sich,
wenn im Echo Symphonien
vor dem Klang des Ich-es fliehen,
weiß ich: Es ist Zeit für mich...

22.3.92

Gânduri de seară

Plângeri vagi trezesc fiorul
la lăsarea nopții reci;
obosit, mă roade dorul
ce doar omul, simțitorul,
îl tot poartă-n piept de veci.

Nervii dau pe din afară,
curg tăcut și nesupus;
când tristeți ne caută iară,
glacial speranțe zboară
jinduind la stele, sus.

În al vieții-ogor se-ngroapă
spirit, suflet anumit;
trupul doar mi-e plin de zdroabă,
fur un pic de cer, o boabă,
și-o cultiv în infinit.

Unda caldă iarăși plânge;
țărnu-așteaptă slab la chip
mutul cânt ce-n brațe-l strânge;
rup verigile nătânge
când le semeni tu-n nisip;

umbre-și joacă agonia,
siluete trec mereu,
când, vibrândă, simfonia
fuge rău de melodia
eu-lui: E timpul meu...

22.3.92

Der Feuerberg

1.5.1992

Die Abendsonne weint an lauen Fensterscheiben;
die Sonne ringt mit fahlem Strahlentod.
Die letzten Uferblicke dürfen nicht mehr bleiben ...
Die Nacht erwürgt das verwaiste Abendrot.
Und Blicke trauern nach den kargen Schatten;
der Gipfel, impotent, schlitzt plötzlich Wolken auf.
Das Kleingetier, verschlafne Mörderratten
katapultieren sich in ihrem Amoklauf
dem Tag, dem mählich sterbenden, entgegen.
Schon röchelt es aus greisem Untergrund,
und schwindlig-grau der feiste Aschenregen,
gespeist aus dem gefräßigen ovalen Rund,
berieselt drohend die betörten Hänge
und martert frischgequollnen Blütenstand.
Das Spiel vom Auf und Ab der Zwänge
erpreßt die Hoffnung, drängt sie zum Jenseitsrand.
Der Brei im Brennen lechzet nach Verzehren:
Uraltes Spiel, erneut durch Erdensaft,
verschlingt im gefräßigen Begehren
gleich Schlangenzungen die regenerierte Kraft.
Das Brodeln küßt die Nacht auf kühle Wangen.
Das Zischen löst beim Nachbarn Tränen aus.
Das Grauenspiel, es lähmt uns, mit Befangen
verlassen wir, bedrängt, das opfernahe Haus
und schweben über höllenhellen Buchten.
Das Haus - in Feuerballen eingeklemmt.
Das Dach noch zappelt in den Todesschluchten:
Die Glut hat es rasiert, soeben weggeschwemmt.
Der Morgen schleicht heran auf Silberpfoten;
wir tasten uns durch aufgezwungenen Schlaf
den abgekahlten Hang empor, den toten,
da ich das Schauspiel, Schicksal doch den Nachbarn traf.

Vulcanul

1.5.1992

La geamul rece seara lăcrimează;
cu moartea soarele se luptă-n zări.
Peisajul de pe țarm nu mai durează ...
Sugrumă noapte-amurgul părăsit pe mări.
Bocește ochiul umbrele calice;
neputinciosul pisc despice-un nor.
Și ucigași guzgani, făpturi pitice
iar prind a se catapulta-n amocul lor
spre ziua care moare-ncet. Se-aude
un horcăit de subteran bătrân;
cenușă plouă-n volburări zălude,
hrănindu-se din pâlă cu gât hapsân
și-amenințând o pantă mult buimacă,
izbind și-n flori ce au irupt recent.
Iar, șantajând nădejdi, constrângeri joacă
și le împing la margine de transcendent.
Încinsul terci se-ntinde ca o plagă:
străvechiul joc al sevei din subsol,
ca limbi de șerpi, regenerata vlagă
o-nghite hulpav, mistuind-o în pârjol.
Sărut aprins pe-obrajii reci ai nopții.
Trosnire-aduce plâns vecinilor.
Cumplitul joc ne-a năucit; cu toții,
muți, părăsim periclitata cas-a lor,
plutim, sus, peste golfuri din gheenă.
E prinsă casa-n globuri mari de foc.
Acoperișu,-n zbatere supremă,
cu vâlvătăile o ia pe veci din loc.
Cu tălpi de-argint se-apropie dimineața;
ne dibuim, urcând prin somn haîn,
ponorul ce l-a părăsit viața,
într-un spectacol cu destinul și-un vecin.

Durch Balkanruinen

Das Land ertränkt in blauen Dünsten
der Menschen Hoffnung.
Seelengebaumel plätschert unendlich weit ...
Augen haben das Weinen verlernt,
gebannt schweigt die Zunge ...
Sehnsuchtsschatten poltern durch die Ruinen.
Im Abendschein verwest der Glockenklang
gelynchter Kirchen.
Im Urgestank gebleichter Erde
quält sich ein Herz in letzten Zügen ...
Sterbendes Auge träumt bereits vom Sieg,
labt sich an triumphaler Finsternis.

2.6.92

Für immer

Du wendest dich ab,
noch ehe du dich zugewandt.
Die Augen schweigen
lange ... für immer ...
Kein Hauch betört
vergessenes Geflüster.
Augenblicke sterben
in den Regalen.
Was weiterlebt
ist
trockene Sehnsucht.

9.5.1992

Prin ruinele Balcanilor

Țara îneacă-n cețuri albastre
speranța omenească.
Bălăbăneala sufletului clipocește hăt în infinit ...
Ochii s-au dezvățat să plângă;
vrăjită, limba tace ...
Umbre nostalgice bântuie prin ruine.
În amurg putrezește dangătul bisericilor linșate.
În duhoarea primordială a pământului colorat
se chinuie o inimă în agonie ...
Ochiul muribund visează deja
la victorie,
înviorându-se de bezna triumfală.

2.6.92

Pe veci

Tu pleci
nainte chiar de a te-ntoarce.
Ochii tac
îndelung ... pe veci ...
Nici o răsufare nu seduce
șoaptele uitate.
Clipele mor
în rafturi.
Ce mai trăiește
e
arida nostalgie.

9.5.1992

Fremder daheim

Wiedersehnsfreuden berauschen
heute mich sicherlich nicht.
Niemand ist da, um zu lauschen,
wenn fremder Heimkehrer spricht.

Stolz paradierten einst Straßen,
heut' stehn sie öde und kalt;
Häuser das Leben vergaßen,
Höfe verlieren Gestalt.

Einsame Stätten der Kindheit
winkten vertraut wie jetzt fremd,
gähnende Leere für Allzeit,
drüben ein Haustor verklemmt.

Würde verstreun nur die Pappeln
über die Landstraße hin.
Wege im Abendschein zappeln,
wollen der Heide entfliehn.

Und wenn Akazien jetzt greinen,
tröste ich sie aber kaum.
Ich hab' mein eigenes Weinen,
und mit mir weinet der Raum.

Einsamkeit spinnt ihre Netze
für den Unendlichkeitslauf.
Ich aber halt' ein paar Sätze
fest: geb' die Heimat nun auf...

Banat, im Sommer 1991

Străin acasă

N-am bucurie prea multă
vatra văzându-mi-o iar.
Nimeni aici nu-l ascultă
azi pe străinul hoinar.

Străzi ce erau de paradă
reci și pustii sunt acum;
nu-i mai ce-a fost în ogradă;
viață-n odăi – nicidecum.

Locuri intime-n pruncie
azi sunt străine, un vid
pare căscat pe vecie,
porțile nu se deschid.

Freamătă cu demnitate
plopilor doar, peste șosea.
Drumu-n amurg se tot zbate,
liber din pustă s-ar vrea.

Dacă salcâmul scâncește,
să-l consolez nu-nțeleg:
însumi eu plâng sufletește,
plânge și spațiul întreg.

Țese pustiul la plasa
pentru eternul său mers.
Nu mai m-atrage acasa,
ci-mi însemnez câte-un vers.

Banat, vara lui 1991

Guter Rat

Fang deine Arme doch ein,
damit die Tentakeln dich streicheln!

Hämmre dem Willen stets ein,
dem Schicksal entschieden zu schmeicheln!

Träume der Wirklichkeit vor,
die Tatsachen werden erleichen.

Klopfe entschlossen ans Tor;
die rostigen Riegel, sie weichen.

Wühl die Vergangenheit auf,
damit du die Gegenwart findest!

Lös die Erinnerung nicht auf,
damit du die Zukunft erfindest!

Laß doch dem Leben den Fluß,
damit du ans Ufer dich bindest!

Lächle dem Strom stählern zu,
damit du die Ewigkeit linderst!

25.9.90

Sfat bun

Brațele-ți strânge-n curea,
tentacule ca să te-alinte!

Bine cu soarta să stea,
tot bagă-i voinței în minte!

Dă de realul din vis:
păli-va ce-i realitate.

Bate la poartă decis:
ceda-vor zăvoare uzate.

Da-vei de timpii prezenți
când faci în trecut scormonirea!

Mâinele ca să-l invenți,
să nu-ți descâlcești amintirea!

Curgă viața mereu:
alege tu malu-i și glia!

Râde-i puhoiului său,
ca să-ți ușurezi veșnicia!

25.9.90

Spätlese

Cules târziu

Alltagsmahnung

Laß enteilen nicht die Stunden
und im Flug vorüberzieh'n!
Strahlen später noch die Wunden,
der Erinner'ung kühn entflieh'n ...

Pflast're Wege deinen Schritten,
nag jetzt an der hehren Zeit!
Stelle handelnd in die Mitte
deinen Traum: die Ewigkeit!

Laß sie fesseln nun, nicht später!
Schlage zu! Denn Schicksal, Leid
spielen allzu oft Verräter,
Opfer – die Vergänglichkeit.

6./7. 9. 1994

An einem fernen Tag ...

Dich brüte ich in meinen Träumen
und bette dich in dichte Räume
der Sehnsucht wie der Liebe hin.

Und doch, der ferne Tag wird sprießen
an dem die Glut in Flammen sticht
und alle Skepsis wird verdrießen,
wenn daraus stete Liebe spricht.

Avertisment cotidian

Nu lăsa să zboare clipa
și să treacă-n vălmășag!
Răni, splendori de sub aripa
amintirii se sustrag...

Astăzi timpul să îți roadă
caldarâmul pașilor!
Pune-n centru, la corvoadă,
visul tău; iar clipa-n zbor

lege-o-acuma veșnicia!
De! căci soartă, chin, sub fes
– victima-i... vremelnicia! –
te trădează-atât de des.

6./7.9.1994

Într-o zi îndepărtată ...

Mereu mi-apari în gând și-n vise,
ți-aștern un pat în spații-nchise
ce ard de doruri și iubiri.

Miji-va ziua-ndepărtată
când flăcări izbucnesc din foc –
semn de iubire-adevărată,
în care îndoieli n-au loc.

Begierde

Es läuft die Zeit,
ich lass' sie flieh'n,
will dir allein
entgegenzieh'n:
in deinem Geiste harren.
Lass' mich doch manchmal
zart und mild
dann abwechselnd
mal stürmisch – wild
die hehre Knospe kosen...

Die Kette

Eine Fragenkette,
endlos rasselnd,
baumelt
von der Wiege bis zur Bahre
um uns herum.
Und wenn sie rostet,
und wenn sie kreischt,
zerbrechen wird sie nie.
Und an ihrem Ende,
an unserem Ende,
wirft der geworfene Anker
die Frage auf:
War das dein Leben ?

28.2.1993

Jind

Aleargă timpul,
nu-l opresc,
vreau doar în cale-ți
să pornesc:
s-adăst în al tău spirit.
Ci lasă-mă
din când în când
s-alint sălbatic,
apoi blând,
sublim boboc de fată...

Lanțul

Un lanț de-ntrebări
nesfârșit, zornăind
se bălăbănește
din leagăn până-n sicriu
împrejurul nostru.
Chiar dacă ruginește,
chiar dacă zdrăngănește,
niciodată nu-l sfărâmăm.
Și la capătul lui,
la capătul nostru,
ancora aruncată
ridică-ntrebarea:
Ce-a fost viața TA?

28.2.1993

Begrenzte Hoffnung

Komm, Erleuchtung,
such uns heim!
Verweile im Kreise der Bedürftigen
und stelle deine Potenz
auf den Feldherrenhügel des Geistes.
Abgesackt und stumpf
radelt das Leben
auf seinen Alltagsbahnen dahin
und nagt
an dem kaum Vorhandenen ...
Wir spüren die Vergänglichkeit
und auch der Mächte Grenzen.
Wir scheitern an der Überlegenheit der Materie.
Wie grau und materienhaft
die Grübelfülle auch scheint –
sie grenzt an das Diesseits,
und das ist labil,
denn Sterne beißen nicht.
Wir aber trocknen die Reste des Schweigens.

Speranță limitată

Vino, iluminare,
încearcă-ne!
Zăbovește în cercul nevoiașilor
și plasează-ți potența
pe colina strategilor spiritului!
La-ntâmplare și insensibil
trece viața pedalând
și rozând
ceea ce abia de există ...
Simțim vremelnicia,
precum și limitele puterilor.
Eșuăm în superioritatea
materiei.
Oricât de cenușie și materială
pare abundența speculativă –
ea este aproape de lumea aceasta,
iar aceasta-i labilă,
căci stelele nu mușcă.
Noi însă ștergem resturile tăcerii.

Darf ich

Darf ich
Deine Träume küssen,
Deine Augen trocknen,
Deinen Atem besänftigen,
Deinen Durst stillen,
Deine Sehnsucht lindern,
Deinen Willen stärken,
Deine Liebe erfüllen ?

Darf ich
Deine Lippen tangieren,
Deine Haut kosen,
Deinen Haaresduft einatmen,
Deine Finger streicheln,
Deinen Alltag erfüllen,
Deine Träume schwängern
Dein Leben bereichern ?

Muß ich
lange auf Antwort warten,
lange auf Verwirklichung warten,
lange allein sein,
lange durch die Traumwelt wandeln,
lange Straßen zum Herzen durchwaten,
lange einsam bleiben,
lange Gedanken auf die Reise schicken,
lange „immer“ sagen oder „stets“?

Ich meine,
Hoffnung ist das schönste Bild,
das Gedanken tragen können...

Îmi dai voie

Îmi dai voie
visele-ți să le sărut,
ochii tăi să-i șterg,
respirația să-ți potolesc,
setea să-ți astâmpăr,
dorul să-ți alin,
voința să-ți fortific,
iubirea să ți-o împlinesc?

Îmi dai voie
buzele să ți le-ating,
pielea să-ți dezmierd,
parfumul părului să ți-l respir,
degetele-ți să le mângâi,
banala-ți zi s-o umplu,
visele să-ți saturez,
viața să-ți îmbogățesc?

E nevoie
să tot aștept răspunsul,
să tot aștept concretizarea,
să tot fiu singur,
să tot umblu prin lumea visurilor,
să tot traversez drumurile către inimă,
să tot rămân izolat,
să tot trimit la gânduri în călătorie,
să tot spun „întotdeauna” sau „mereu”?

Cred că
speranța este ideea cea mai frumoasă
pe care gândurile-o pot suporta...

Der neue Tag

Die Morgenröte fressen
sich in den Tag hinein.
Die Windspur geht verloren
an weichen Gartenmauern.
Der Flieder weckt den Tau,
den Tag auf frischen Weichen;
ich gleite über den
enthemmten Hoffnungsacker;
die Hand bleibt zeichenlos,
winkt ab
und läßt den Tag
durch blaue Finger rinnen.

13.9.1993

Farben im Wind

Farben spielen im Wind,
bringen den schwingenden Luftteppich
näher;
Luftgleise führen Augen,
unbegrenzt und frech,
in verstaubte Sphären.
Der Geist eilt voraus
und bettet sich
ins Glashaus der Zukunft.

24.2.1993

Noua zi / Der neue Tag

Zorii pătrund
în zi rozând.
Urma vântului se pierde
în zidurile moi ale grădinii.
Liliacul în rouă trezește
ziua de pe moliciuni primenite;
alunec
peste ogoarele speranței dezpedicate;
mâna, nefăcând nici un semn,
nu-ndeamnă la nimic
și lasă ziua
să se prefire printre degete albastre.

13.9.1993

Culori în vânt / Farben im Wind

Culorile se joacă-n vânt,
explicând fâlfâindul covor
de aer;
șine de aer duc ochii,
nemărginit și obraznic,
în prăfuite sfere.
Spiritul o ia înainte
și se culcă
în sera viitorului.

24.2.1993

Die Zeit

Die Zeit schleppt Ewigkeiten mit,
taucht in Äonen unter;
und Zeit lenkt jeden frischen Schritt
den Zukunftspfad hinunter.

Die Zeit klopft selbst Epochen breit,
dehnt in dem Lauf der Mitte;
und Zeit läßt schwinden Einsamkeit,
erfüllt gar manche Bitte.

Die Zeit führt niemals gerne Buch,
verdeckt die Einzelheiten
mit Staub und Dunst, sie drängt zum Bruch
mit den Gegebenheiten.

Die Zeit verpönt, beglückt auch
in angemess'nen Stäben
der Dinge Kern-, den Ruß, den Rauch
vertilgt, verschluckt sie eben.

Die Zeit ist Freund dir oder Feind,
je wie man sie behandelt;
beim Abschied wird um sie geweint,
sie hat auch dich verwandelt.

24.2.1993

Timpul

Vecii târăște după el
și-n eoni se-adâncește;
ne-ndreaptă pașii spre un țel:
spre viitor, firește.

Forjează timpul epoci mari
și mijlocu-l dilată;
singurtătățile dispar,
vreo rugă-i și-ascultată.

Nu ține socoteli nicicând,
detalii adumbrește
cu colb și ceață; tot trecând,
realu-l nimicește.

Te face praf; ori fericit
– esența lumii cumu-i –,
stârpind și înghițind voit
funinginea și fumu-i.

Ți-e prieten sau dușman, așa
cum îl tratezi de bine;
la despărțire-l plângi: doar te-a
schimbat chiar și pe tine.

24.2.1993

Durch Herbstalleen

Es rostet der Herbst aus matten Rosen
im zögernden Strahl;
langatmig husten hurtige Winde
endlose Elegien
unermüdlich,
distant.

Chronische Alleenseufzer begleiten bleierne Schritte,
ich vernehme sie kaum,
irgendwo verliert sich ihr Hauch
und das Seelendickicht spinnt die einsamen Netze.
So nah schien mir noch nie die Ewigkeit.
Zugreifen, festhaltend aneignen ...
Das Herz will wollen,
dem Geist bleibt letztlich doch der Trümpfächer offen,
tranceabweisend:
Du mußt den Winter noch erleben,
überleben ...

Pe aleile toamnei

Ruginește toamna din lăncezi trandafiri
sub ezitantă rază;
repezi vânturi tușesc îndelung
scuipând elegii nesfârșite –
fără-ncetare,
distant.
Suspinele cronice-ale aleilor însoțesc pașii de plumb,
abia le aud,
unde va li se pierde suflul,
iar hățișul din suflet țese singuratice pânze.
Niciodată nu mi s-a părut veșnicia atât de aproape
ca s-o apuc, s-o stăpânesc temeinic ...
Inima vrea să voiască,
totuși spiritului îi rămâne deschis, în definitiv,
evantaiul atuurilor,
transa refuzând-o:
Tu mai trebuie să treci prin iarnă,
supraviețuindu-i ...

Es reift der Wein

Jahrhundertg'wölb im kitzelnd Glucksen,
du brütest aus im Fässerbauch
mit heiser stöhnend – vollem Schluchzen
den Traubensaft nach altem Brauch.

Es jagt dem Most die stillen Wehen
hinauf und klart den Silberbart
ihm frei, läßt Maligane stehen,
ihn fruchtig perlen, würzig-zart.

Hineingetragen hat die Sonne
das Gold der Stunden wochenlang;
nun beiße ich mit Kennerwonne
in dies Aroma und im Zwang

des Nasenpendels steigt' s in Stückeln,
befällt, betäubt mich, und im Kranz
des Duftes treibt das Bacchusprickeln
hinein den gralenhaften Glanz.

Nun darf der Gaumen sich ergötzen,
Uralt das Spiel und doch stets neu,
solang den Tropfen wir noch schätzen,
halten dem Winzer wir die Treu'.

18. 12. 1993

Se coace vinul

O, boltă din bătrâni, în patimi
tu-n burtă de butoaie fierbi,
cu aspru scâncet, după datini,
un suc din strugurii superbi.

În chinul facerii dă mustul
și-argint îi crește-n barbă mult,
se potrivesc tăria, gustul
în pas cu-al spumelor tumult.

Cărat-a aur bunul soare
în boabe, săptămâni la rând;
eu gust aroma cu-ncântare,
ce, pe la nasu-mi pendulând,
din teasc se urcă, mă-mpresoară,
mă amețește, și-n final
pișcatul bahic, așadară,
i-adaugă străluciri de gral.

Cum cerul gurii se desfată!
E vechiul joc în noi găтели;
cât prețuim licoarea dată,
i-om fi vierului fideli.

18. 12. 1993

Weinlese

Das Lächeln gelb und schwarz und dunkelrot
gleitet in kecke Leserhände, Winzerbrot
nennt man die feisten Kugeln, schwer gesüßt
an langen Sonnentagen, jetzt gesüßt
als der Natur Vollendung.

Durch Rebspaliere, endlos dicht,
mühen sich Körbe vorwärts mit Gewicht,
und mit Zufriedenheit das Winzerherz geladen
stürzen doch Perlenstränge in Kaskaden
den Büttenschlund hinunter.

Gefräßig schluckt das Nimmersatt der Räder
zermalmtes Fleisch, entblutet durch die geilen Bäder,
entzieh'n ihm das Aroma mit unendlich sturer Kraft,
und aus dem Korpus nur noch bloße Leere klafft ...
doch voll das Winzerlächeln.

5.2.1994

Cules de vii

Surâsul galben, negru, roșu-nchis
alunecă în harnicele mâini; le-au zis
acestor boabe grase: pâinea odgoreanului;
dulcite-n zile lungi, cu soare, azi le spui
desăvârșire a naturii.

Printre spaliere dese, lungi, de zor
trec coșurile cu povara lor
și-i râde inima vierului când cade
șirag după șirag de perle în cascade
în gura căzii larg deschise.

Și hulpav nesătula-nghite zdrobita-n pive
carne,-al cărei sânge-i supt de băi lascive,
ce-i iau aroma cu puteri păgâne
și din trup doar golul mai rămâne ...
zâmbeste mulțumit vierul.

5. 2.1994

Entwicklung

Du säst am Abend Früchtetaumel,
des Morgens ist die Reife da
und schwimmt
in nostalgischer Selbstbespiegelung.
Durch breite Tore
gleitet dir die Zukunft entgegen
und ertrinkt im mageren Ich.

13. 9. 1993

Neue Entwicklung

Die Ufer deines Lebens
sind still und weit.
Du nagst am Abend Knospentaumel,
des Morgens ist die Reife da
und schwimmt
in nostalgischer Selbstbespiegelung.
Durch matte Tore
gleitet dir die Zukunft entgegen
und ertrinkt im mageren Ich.

17.2.1993

Evoluție

Tu semeni seara delir de fructe,
dimineața coacerea-i gata
și-noată
în nostalgică oglindire de sine.
Pe porțile largi
Te-ntâmpină viitorul alunecând
și se-neacă-n propriul eu.

13. 9. 1993

Nouă evoluție

Malurile vieții tale
sunt liniștite și-ntinse.
Tu ronțâi seara delir de muguri,
dimineața coacerea-i gata
și-noată
în nostalgică oglindire de sine.
Pe porți scorjite
te-ntâmpină viitorul alunecând
și se-neacă-n propriul eu.

17.2.1993

Erster Schnee

Das erste Weiß – ein wuchtig' Flockentanz
in endlos sprudelnden Kaskaden –
belebt novemberlich im sterbend' Glanz
den trägen Tag mit Windtiraden.

Die Braut Natur im weißgehüllten Stau
betört der Schleier sacht vibrierend
im Fall, so majestätisch und genau,
verläßt die Lüfte atrophierend.

So manch verlassengrünes, einsam Blatt,
brüskiert in seinem zeitlich' Streben,
ergraut sinierend dann an welkensättigt,
betreut das nackte Überleben.

Des Baches Lefzen wirken blutlos-kalt;
noch plätschert die gewohnte Weise,
verlassen stöhnt der Strauch, gebrechlich-alt
schickt er die Seufzer auf die Reise.

Berieseln Ewigkeiten meinen Gang
durch der Naturgezeiten Spiele ?
Im unaufhaltsam' und betörend Drang
der Schnee doch immerfort so viele!

4.11.1995

Prima zăpadă

Întâiul alb – un dans de fulgi greoi
În spumegânda lor cascadă –
Decembrie, din agonii, vioi
E smuls de-a vântului tiradă.

Natura, o mireasă-n alb veșmânt,
Orbind-o vâlul în cădere,
Coboară maiestos abandonând
Văzduhuri în atrofieri.

Vreo frunză singură, cu chipul pal,
În jindu-i efemer bruscată,
Nutrește doar un gând, esențial:
De ger să știe că-i scăpată.

Anemic, cântecul obișnuit
A gârlei gură și-l îngână;
Ca un bătrân, tufișul părăsit
La drum suspinele își mână.

Eternitățile-mi stropesc cărări
Prin naturalele marea?
Năucitor și ne-nterupt, din zări,
Să cadă totuși neau-acee!

4.11.1995

Ferne Ziele

Der Born gluckst hurtig nach wie vor,
öffnet der Lieb' ersehntes Tor ...
doch fern, ach fern sind diese Tage;
wir kneten uns herum mit Plage,
geben uns Hoffnungsfetzen hin ...

Getragene Gedanken

Laß mich einschleichen in deines Herzens Fülle,
drinnen wohnen,
hausen keinesfalls,
dich nicht nur entlohn
um den Duft des Grals.

Laß mich baden im Wellenecho deiner Stimme,
in Vibrationen untergehn,
ich registriere, ich bestimme
nicht, wann Sehnsuchtsfahnen wehn.

Laß mich weilen im Samt deiner Gefühle,
zeitlos und lind,
bis ich den Atem verliere,
das Absolute find.

23.9.1996

Țeluri depărtate

Izvorul plânge și acum,
iubirii-i face iarăși drum ...
departe-s zilele acele;
ne zvârcolim în chinuri grele,
cu zdrențe de nădejdi în piept ...

Gânduri grave

Lasă-mă să mă strecur în adâncul inimii tale,
în ea să nu locuiesc,
să nu stau nicicum,
nici doar să-ți plătesc
al gralului parfum.

Lasă-mă să mă scald în ecoul undelor vocii tale,
să pier în vibrațiile-acele,
nu-nregistrez, nu precizez
când fâlfâie-ale dorului drapele.

Lasă-mă să zăbovesc în catifeaua simțirii tale,
atemporal și plăcut,
până-mi voi pierde răsuflarea
și voi da de absolut.

23.9.1996

Graf Dracula

Fragment

Wenn Dunkelheit das Licht umklammert,
allmählich würgt Schein um Schein,
verschluckt, was irgendwo noch dämmert,
dann scharrt es dumpf im Totenschrein.

Ein Deckelzittern leckt im Raume,
aber Tentakeln siehst du kaum:
Sie streicheln am schwarzroten Saume,
ernüchtern bleiernargen Traum.

Es knarrt in allerletzten Fugen,
der staubgetränkte Deckel fällt.
Und in belebend trägen Zügen
betritt Graf Dracula die Welt ...

Hemmungen

Welke Augenblicke
stolpern über greise Gedanken;
im Schmelzaugenlicht
bleibt badend
müde Hoffnung stecken.
Auserlesene Termine
würgen den schizophrenen Alltag ab,
und du entsteigst
einer gestrauchelten Welt.

Contele Dracula

fragment

Când bezna ziua o cuprinde,
sugrumă razele pe rând,
înghite licărul ce-asfinte –
și-auzi cum scârțâie-un mormânt.

Un tremur de capac e-n spațiu,
tentaculele nu se simt:
dezmiardă tivul cu nesațiu,
stârnind coșmare sub alint.

Un ultim scârțâit te-ngheață,
capacul cade plin de prav.
Prelung suflând, trezit la viață,
pășește domnul conte grav.

Piedici

Clipe veștede
se-mpiedică de gânduri cărunte;
în lumina de smalț a ochilor
se-mpotmolește scaldându-se
obosita speranță.

Termene predestinate
sugrumă cotidianul schizofrenic,
iar tu te ridici
dintr-o lume poticnită.

Herbstspaziergang

Grauschwarzer Spiegel
holpert über den Acker,
bricht den stummen Wind
am Rain, vor den blassen Weiden.
Nur zaghafte Schritte
den trägen Wanderer weiter
ins öde Land.

Sonnengezwitscher
durchwiehert das Wolkensieb
und schlägt durchs Geäst,
pflichttuerisch,
vor Gleichmut strotzend.

Du aber weitest dich fort ...
dem Winter entgegen.

10.11.1996

Lebensweg

Pflastre deine Lebensstraßen
mit Erinnerungen,
dann spürst du nicht
die Alltagslöcher
und tränkst
den Spiegel deiner wunden Tage
in den Glanztopf
am Ende der Sackgasse.

17.2.1993

Plimbare de toamnă

Oglinda gri-tomnatică
se poticnește de-ogor,
sparge vântul mut
la lizieră, în fața sălciilor pale.
Doar pașii nehotărâți îl poartă
pe leneșul drumeț mai departe
pe meleagul pustiu.

Ciripitul solar
nechează parcă prin sita norilor
și lovește-n rămuriș,
mândru la datorie
și de un calm deplin.

Tu însă continui să te desfășori ...
contra vântului.

10.11.1996

Calea vieții

Pavează-ți drumurile vieții
cu amintiri,
atunci nu vei simți
gropile zilnice
și-ți
vei adăpa oglinda zilelor rănite
în vasul lucios
de la capătul fundăturii.

17.2.1993

In gläsernen Nächten

Dein Weinen in gläsernen Nächten
die Dunkelheit durchbricht
zertrümmert Gewagtheit von Mächten
wie Schall des Eises Licht.

Dein Winseln auf schüchternen Wellen
sputet im Morgenrot
als bleierner Sprung von Gazellen
wie vom Verderben bedroht.

Dein Blick gleicht vereinsamten Schatten
dem Scheine abgetrotzt
forciert cerebrales Begatten,
die Schranken werden zerfetzt.

Dein Drang sprengte längst Konventionen,
den Alltag spucket er aus,
belagert geschwängerte Zonen
und treibt das Echo nach Haus.

Dein Denken umspült graue Fernen,
vom Lächeln kaum erhellt.
Wir dürfen den Trost bloß erlernen,
der in unser Schicksal fällt.

18. 9. 1993

În noaptea sticloasă

Jelirea-ți în noaptea sticloasă
străpunge bezna grea,
zdrobește puterea țăfnoasă:
prin gheață-un son – tot așa.

Scâncirea-ți pe unda mișelă
zorește-n zori de zi
ca saltul stângaci de gazelă
amenințat-a pieri.

Privirea-ți ca umbra de goală,
luminii smulsă chiar,
forțează cuplarea mentală,
iar barierele sar.

Avântu-ți convenții ucide;
banalități scuișând,
dă iama-n zone gravide,
acas' ecoul mânând.

Gândirea îți scaldă gri zarea:
rar vreun surâs senin.
Rămânem doar cu consolarea
ce ne-a căzut în destin.

18. 9. 1993

Liebesgedicht

Liebe für die Ewigkeit
laß dir angedeihen;
warten lange, bange Zeit,
bis wir uns bezweien.

Endlos strahlt des Lichtes Glanz,
würgt die Dämmerungen,
bis wir uns im Liebeskranz
fassen eng umschlungen

Sept. 1995

Machtlos

Nachtflecken beklecksen die Straße;
mit Spaziergängern schwindet
das Leben in düsteren Alleen.

Reihenweise
öffnen sich Fensterschlünde,
entschöpfen dem auslaufenden Tag
die gesparte Kühle.

Bemühten Lichtern entgleiten
formenfusionierende Schatten,
lautlos und bang.

Dienstbeflissene Sterne
bedrängen die Pupillen,
öffnen die Abendventile,
veralbern meine Machtlosigkeit.
Venustrost nur bleibt zurück –
als Gedankensplitter.

Poezie de dragoste

Pe vecie îți voi da
o iubire naltă;
mult, sfioși vom aștepta,
pân-om fi olaltă.

Pururi luciul va luci
și-asfințiri sugrumă,
până-n brațe ne-om găsi
strânși sub o cunună.

Sept. 1995

Neputincios

Pete de noapte pătează strada;
cu tot cu cei ce se plimbă se pierde
viața pe sumbre alei.

În serie
se cască gătlejuri de ferestre,
storc din ziua ce se scurge
răcoarea economisită.

Din lumini ostenite
alunecă umbre fuzionând în forme,
mute și temătoare.

Stele serviabile
torturează pupilele,
deschid ventilele serii,
își bat joc de neputința mea.
Nu rămâne decât consolarea Venerei –
ca aforism.

Morgen im Feld

Es hustet blau der Sommermorgen,
der Tau beleckt einsam die Flur.
Im Weizenteppich regt sich nur
das Kleingetier, dem Aug' verborgen.

Beherrscht das Strahlenspiel jetzt gleitet
über das reifescheue Feld;
ein zögernd' Laut durch Stille fällt;
wie frech der Wind durch Wogen schreite ...

Dem Weckruf folgen Konkurrenten,
ereifernd, mordend das Idyll,
ich üb' Geduld, verharre still,
den Rufen folgend, den dezenten.

Dem Tag entwachsen Stund' um Stunde,
gar mahrend, endlich doch zu geh'n;
am Rain bleib abschiedsschwer ich steh'n:
ein quälend Blick umschleicht die Runde ...

Später Gedanke

Noch bin ich wach,
dehn' unheilbare Gedanken aus:
will endlich aus den Mauern raus,
nur fliegen, fliegen,
Welten aneinanderbiegen;
doch geht jahrein, jahraus
Vergangenheit der Gegenwart voraus.

Dimineață de vară în câmpie

Tușește albastru dimineața,
de rouă câmpu-i lustruit.
Poporul mic, în lan pitit,
în grâne își reia viața.

Încurajatul joc de raze
atinge-un câmp – de pârg speriat;
un zvon din liniști – tremurat;
semeț e vântul pe talaze ...

Alarmă! Taberi concurente
ucid idila, luând foc;
eu, răbdător, o iau din loc,
urmând chemările decente.

Din zi, ceas după ceas răsare,
dând de-nțeleș că pot pleca;
m-opresc, căci despărțirea-i grea:
muncindu-mă, privesc în zare ...

Gând târziu

Sunt încă treaz
și gânduri fără leac îmi prelungesc așa:
să scap de ziduri tare-aș vrea,
să urc în zboruri peste munți
și între lumi să arcuiesc eu punți;
trecutul însă, în mișcarea sa,
prezentului nainte i-o tot ia.

Nach langer Pause ...

Tagaus, tagein, nur blöde Fragen –
ein Alltagwürgen nach System;
ich darf bloß die Gedanken tragen,
doch wann sie basteln aus dem Lehm,
der Masse, die so formlos quillt,
wann soll ich sie befrieden?
Oh, wenn sie mir den Hunger stillt',
ich muß sie stets verschieben,
verdrängen in die Ewigkeit
mit ihren weichen Schalen ...
Es wird, gewiß, so langsam Zeit
entsteigen all den Qualen,
entrinnen dieser Einbahnschlucht
und in das Schreibzeug beißen,
katapultieren in die Sucht,
die Wörter blau zerreißen.

Es ist schon spät, doch niemals zu;
erst wenn ich küß' die derbe Ruh'
des Nacktseins im Gezeiten Spiel ...
Dann klappt es zu, dann war's zuviel.

16.11.1993

Pseudogrößen

Vorbei die Zeit der großen Geister,
wir plätschern träg im Alltagssumpf dahin;
wohl wähnt sich mancher als erhab'ner Meister,
doch es zu sein – kriegt keiner hin ...

După lungă pauză ...

Vai, zi de zi-ntrebări năuce –
un sugrumat preconceput;
eu pot numai idei produce,
dar când să le-nfirip din lut,
din mas-amorfă care crapă,
și când să le mai potolesc?
De foame după ce mă scapă,
le răvășesc, tot răvășesc,
le-mping apoi în veșnicii
cu tot cu crusta moale-a lor ...
Desigur, timpul va ieși
din cazne-ncet, încetișor,
scăpa-va din orbit-astrală,
va-nfige în condei un dinte,
se va catapulta în boală,
va rupe-albastrele cuvinte.

Deși târziu, e timp, e loc;
doar când sărut sublim răgaz,
și nud, în al mării joc ...
abia atunci pun un zăgaz.

16.11.1993

Pseudomăreții

Trecut-a vremea spiritelor nalte,
noi ne-afundăm în mlaștina de zi cu zi;
maestri mari s-or crede mulți încalte,
nici unul însă – nu-i și nici n-o fi...

Niedergang

Entmachtete Erinnerung
winselt im Gehirn;
Geschehenes verbirgt sich
in den grauen Kurven –
ermattet ist der Wille,
nur in der Dämmerung
vernimmst du sein Wedeln,
arhythmisch und kalt.
Mutstropfen versteinern im Fall.
Lichterwürgen – überall
und gläsern schweigt der Wald.

Pendelnde Gedanken

Gähnende Schatten
verspielter Nächte –
sie kehren wieder ...
Ich suche
die verbrämten Oasen
der Vergangenheit –
sie kehren wieder.
Ich finde
niemals den Weg
hinan zu den steilen Hügeln.
Frierender Wille –
wird aber nicht durchfrostet.
Sie kehren wieder,
die wäss'rigen Gedanken
und pendeln
durch die satte Einsamkeit.

Declin

Amintirea vlăguită
scâncește în creier;
cele-ntâmplare se-ascund
în circumvoluțiunile cenușii –
istovită-i voința,
doar în amurg
îi auzi frământarea,
aritmica și geroasă.
Stropi de curaj în cădere-mpietresc.
Sugrumarea luminii; firesc
și peste tot, pădurea tace sticloasă.

Gânduri hoinare

Umbrele ce cască
în nopțile pierdute la joc –
se reîntorc ...
Caut
oazele înzorzionate
ale trecutului –
ele se re-ntorc.
Eu nu dau
niciodată de drumul
către colinele-abrupte.
Voința care-ngheață –
nu se-nfiorează însă.
Apoasele gânduri
se reîntorc
și hoinăresc
prin singurătatea sătulă.

Rat

Der Fernen, der Geliebten
fließen nicht bloß Worte zu;
Gedanken pflastern meinen Weg zu ihr,
auf dem ich schreite:
entschlossen und stark –
pfeilgestreichelte Lüfte
Vermittlungsbrücken gleich
tafeln dir meine Botschaft auf;
Liebe ...
endlos ... unbegrenzt.
Fange sie ein
und hüte sie gut!
Sonst könnte sie dir ent schlüpfen ...

Trost

Versüß ich dir die Bitterkeit
in schlafentthronten Nächten?
Statt Ängste durch die Einsamkeit
Wünsche Erfüllung brächten?!

Die Zweifel liegen querbequem,
du raubest Hoffnungsschatten;
der Traum verspricht, zugleich er lähmt
imaginäre Taten ...

Das Dunkel trübt die Seele ein,
im Herzen Sehnsucht glutet;
ein Schimmer bäumt sich auf zum Schein,
wenn junger Morgen blutet.

27.9.1995

Sfat

Spre cea de departe, spre cea iubită
nu se revarsă numai cuvinte;
gânduri îmi pavează calea
pe care pășesc spre ea:
hotărât și puternic –
văzduhuri mângâiate de săgeți
asemeni unor punți de mediere
îți depun în față mesajul meu;
iubire ...
fără de sfârșit ... nemărginită.
Prinde-o
și păzește-o bine!
Altminteri ar putea să-ți scape ...

Consolare

Amarul eu ți-l îndulcesc
în nopți de insomnie?
Dorințe poate se-implinesc
din teamă de pustie?

Stau îndoieli în drumul tău,
prădezi nădejdi în noapte;
promite visul, însă rău
zădărnicește fapte ...

În inimă se-aprinde-un dor,
când bezna te-nvelește;
când zorii-ncet, încet înflor,
din licăr soare crește.

27.9.1995

Reißen verboten

Leise Klänge
schleichen in deinen Alltag,
bringen erfrischende Bilder
in dein Blickfeld
und übertünchen die Wolkentrauer.

Zarte Laute
streicheln im Abseits
das lügendemarerte Trommelfell.

Manchmal
klagen trübe Gedanken
über Sehstörungen –
sie finden die Richtung
des Streckens nicht.

Und sie werden täglich gestreckt:
Reißen verboten!

24.2.1993

Smulgerea interzisă

Tonuri moi
ți se furișează-n cotidian,
ți-aduc imagini tonifiante
în câmpul vizual
și spoiesc întristarea norilor.

Sunete fine
dezmiardă lateral
timpanul torturat de minciuni.

Câteodată
gânduri confuze acuză
tulburări de vedere –
nu găsesc direcția
întinderii.

Și totuși se-ntind zi de zi:
smulgerea interzisă!

24.2.1993

Rollend

Warte auf morgen
und streichle den heutigen Tag
im geschlossenen Kreis
von gestern.

Fülle den Schrein
gesprungener Weisheit
randvoll.

Irgendwo quietscht
heranschleichende Ernüchterung.
Du wirst begreifen lernen,
daß Taten hauchdünn
vermodern.

Das Sein besteht im Seienden
weiter
weiter
weiter ...

Und auch ein verstümmelter Wille
bleibt ein Wille,
atrophiert aber wollend,
rollend in die Unendlichkeit.

Rostogolindu-se

Lasă pe mâine
și mângâie ziua de azi
în cercul închis
de ieri.
Umple ochi
scrinul
înțelepciunii ieșite la iveală.
Undeva strigă
dezmeticirea furișându-se.
Tu vei învăța să-nțelegi
că faptele se pulverizează
fin ca un suflu.
În ceea ce ființează, ființa există
mai departe
mai departe
mai departe ...
Și chiar și-o voință ciopârțită
rămâne o voință,
atrofiată, dar voind,
rostogolindu-se-n infinit.

Spätes Gedicht

Sehnsuchtsleer der Abend niedergeht,
Wolkenbrüste in den Himmel steigen.
Unentschlossen sich die Nacht im Kreise dreht,
dunkelschwer an Fenstern klebt das Schweigen.

Straßen zittern menschenscheu und kalt;
frostig Lächeln schwebt an trüben Sternen.
Unbeachtet gleitet die Gestalt
durch verwaisten Schein der Stadtlaternen.

Mondlicht nährt die Stube, still und sacht;
Federgleiten über Endlosblätter.
Und es quillt und sprüht, was ausgedacht:
Strophen steigen, wachsen glatt und glätter.

Mitternacht gähnt mahnend, längst im Traum
schlängeln Riesenpfade zukunftsträchtig –
zielverschwommen, und ich merke kaum:
Tageswehen drängen, ich bleib übernächtig.

30.11.1996

Poezie târzie

Cade seara: nici un dor nu-ncerc,
norii iau în piept nălțimi celeste.
Indecisă, noaptea se învârte-n cerc,
iar tăceri lipite-s de fereste.

Tremură sfoase străzi în ger;
zâmbet rece-n stelele neclare.
Siluete-alunec' efemer
în lumina slabă de fanare.

Raza lunii-odaia săturând,
peste teanc de foi aleargă pana.
Scapără scânteii tot ce-i în gând:
strofe cresc și nu-și mai curmă goana.

Casc-al nopții miez; poteci, în vis,
șerpuiesc cu viitoru-n burtă,
fără țeluri; zorii-n geamuri mi-s:
noaptea fără somn îmi fu prea scurtă.

Hrana sângelui – imagini vii,
pline – de silabe pale – torbe.
Din duiosu-mi suflet iese-n zi
certitudinea: plătită-n vorbe.

30.11.1996

Spätherbst

Die Weiden schlummern am Wasser,
die Schollen stöhnen im Feld;
verlegen der Himmel trânt blasser,
der Horizont langsam zerfällt.

Im lahmen Geäst schweigen Raben,
die Augen so teilnahmslos, kalt;
der reifüberbettete Graben
durchbricht den gezeichneten Wald.

Unendlichkeitsflügel, sie schwingen,
erheben die Krallen aus Blei;
im Herzen nie endendes Ringen,
die Seele gräbt keuchend sich frei.

Es rahmet die Nachmittagsstille
die Sehnsucht in stolzen Granit;
nur langsam erwachet der Wille,
schleppt tausend Verlangen mir mit.

Triste Landschaft

Novembernebel hasten über Felder,
und Winde wühlen pendelnd durch das Land.
So schweigsam trotzen die verwaisten Wälder,
nur Krähen flattern suchend dort am Rand.

Toamnă târzie

Pe țarmure sălci dormitează, -n
ogor geme bulgăre brun;
pal, tulburul cer lăcrimează,
lent zărilor se descompun.

În pomii goi corbii se-adună
tăcuți și cu ochiul distrat;
iar șanțul sub țolul de brumă
răzbește prin codrul damnat.

Arípi infinitu-și desface
și ghearele-și scoate din plumb;
dar sufletu-n groapă se trage;
în inimă, lupte irump.

Torpoarea de după-amiază
petrifică dorul curând;
doar vrerea încet înviază,
în noi mii de jinduri târând.

Peisaj mohorât

Cu vânturi scurmă hoinărind prin holde
brumar, și-și mână pâclele pe-ogor.
Bravează codrii muți, pustii; doar stol de
croncani se-nvârte-n marginile lor.

Trübe Gedanken

Die Dämm'rungsbrocken purzeln
in winddurchtränkte Oasen,
wir schwanken an den Wurzeln
in abgehackten Phasen.

Noch aufrecht stehn in Welten,
die dich als Staubkorn führen,
die deinen Namen schelten,
an schwankend Wurzeln rühren,
die Sinne dir betören,
den Geist gestopft, volltrunken,
in Pseudohimmelschören,
realitätversunken,

dich jagen durch die Steppe
des Denkens, ohne Lust;
und stürzen vor die Treppe
der Wehmut, in der Brust

das Ringen, endlos spröde,
so zielverzerrt und fahl;
die Zukunft in die öde
Gedankenwelt so kahl.

Wie ausgebrannte Lichter
am Ende dich empfangen;
jubelnd die Bleichgesichter
vom Tode ringsumhangen..

15.11.1996

Gânduri tulburi

Frânturi de-amurg își dau de-a dura
în îmbibatele de vânturi oaze,
ne clătinăm acum făptura,
din rădăcini, în sacadate faze.

Stăm încă drepti în astă lume,
ce ca pe-un fir de pulbere te mână,
ce îți hulește bunul nume,
te-atinge dur la rădăcină,

îți toarnă-n simțuri năuceală;
în coruri pseudocerești, departe
de-această zon-așa reală,
ți-afundă spiritul,-ndopatul foarte;

te-alungă fără chef prin stepe
atât de necuprinse-ale gândirii;
și-ți prăvălește,-n fine, de pe
înalte, vaste trepte-ale mahnirii,

în piept, fragila zbuciumare,
așa de ștearsă și cu țel sluțit;
și viitorul sterp din zare –
în universul de idei golit.

Ca niște stinse lumânări vei fi
întâmpinat la urmă deoparte,
cu jubilânde chipuri străvezii,
jur-împrejur, pătrunse-adânc de moarte.

15.11.1996

Unentwegt

Hehres Kratzen an Idealen,
Durchdrungen vom unentwegtem Eifer.
Blutige Fingernägel
spreizen sich zukunftsrichtig,
begegnen geballten Fäusten
in schwindelnder Leere.
Wege werfen sich richtungslos
in entschwindende Fernen,
tragen kränkelnde Ideale
auf versteinertem Rücken.
Das Suchen darf nie enden,
eher der Blick, erblassend;
etwas findet man immer.

Visionen II

Fieberblätter tanzen
an schwachsinnigen Bäumen;
Aortapipelines
verzeichnen keine Wandervölker
mehr,
und das Gewissen
stöhnt
an seiner unheilbaren Leere.
Verlorene Ewigkeiten
pirschen vorbei
an scheinbaren Fensterscheiben.

Neabătut

Maiestoașă răzuire-a idealurilor,
pătrunsă de neabătută râvnă.
Unghii sângerânde
se-mpotrivesc corect viitorului,
întâmpină pumnii strânși
în golul amețitor.
Drumuri se-aruncă anapoda
și pier în depărtări,
purtând idealuri morbide
în spinarea de piatră.
Căutarea nu poate-nceta nicicând,
mai degrabă privirea, spălăcindu-se;
ceva găsești întotdeauna.

Viziuni II

Frunze febrile dansează
pe lângă arbori nătângi;
conducte aortice
nu mai
consemnează nici un popor nomad,
iar conștiința
geme
de golul ei incurabil.
Pierdute veșnicii
se furișează
pe lângă letargice ochiuri de geam.

Vorgabe

In der Wiege ist der Tod
dir schon vorgegeben
für ein langes,
oft nur für ein kurzes Streben.

Freue dich im Zwischenspiel,
unablässig winkt das Ziel;
du willst weiter leben...

Wanderer

Es stöhnen die Blätter am Waldrand;
die Todesfug' wird sanft geküßt.
Geäst fängt den Geist aus dem Weltbrand
nur sinnlos das Löschen jetzt ist.

Die feisten Gedanken, sie purzeln,
erblassend die Winde am Rain,
bestolpern noch trotzend Wurzeln,
verhungern im Abendschein.

Den Wand'rer erdrücket die Stille.
Sein Schritt bleibt bedächtig, doch fest;
rumoren darf nur noch der Wille,
der niemals ihn rasten läßt.

14.4.1996

Ursită

Chiar din leagăn ți-e sortit
să te-aștepți la moarte
pentru-o râvnă
lungă, scurtă – cum ai parte.

Bucură-te în răstimp,
țelu-ți face semn ăst timp;
și trăi-vei mai departe...

Drumețul

În margini de codru gem frunze:
sărută prohodul. Pojar
din cosmic incendiu pătrunse
în crengi; să-l mai stingi e-n zadar.

De-a dura grāsanele gânduri
se cară; pier vânturi din loc,
se-opun rădăcinile-n rânduri,
lihnite-n amurgul de foc.

Drumețu-i strivit de tăcere.
Prudent, însă ferm e-al său pas;
cârtind, numai veșnica vrere
nicicum nu-i permite popas.

14.4.1996

Wintergedanken

Im Schneetaumel
verweisen deine Spuren
im Nichts.
Gewürgtes Abschiedsecho
röchelt über das stöhnende Eis.
Abgehackte Rückblicke
rinnen über die Einöde
gekachelter Gedanken.
Torkelnde Blicke
irren
durch längst verlassene Räume,
straucheln an Visionen.
Doch morgen schon
steigt die neue Brücke
in den Sternenhimmel
hungriger Gedanken.

Gânduri de iarnă

În delirul zăpezii
urmele tale rămân orfane
în neant.
Sugrumatul ecou al despărțirii
horcăie peste gheața suspinând.
Sacadate priviri înapoi
se scurg peste pustiul
de gânduri faianțate.
Priviri ce se clatină
rătăcesc
prin spații de mult părăsite,
poticnindu-se în viziuni.
Dar chiar de mâine
noile punți au să urce
în cerul înstelat
al gândurilor flămânde.

Zum Autor

Hans Dama, Mag. et Dr. phil. (*Großsanktnikolaus / Sănnicolau Mare/Banat), Studium der Germanistik, Rumänistik, Pädagogik, Geographie und Wirtschaftskunde in Temeswar, Bukarest und Wien. Rumänist am Institut für Romanistik der Universität Wien. In zahlreichen deutschen, österreichischen, ungarischen, rumänischen, spanischen und mexikanischen Zeitschriften sowie in Anthologien veröffentlichte Dama Lyrik, Kurzprosa und Essays sowie Übersetzungen aus der rumänischen Lyrik (Lucian Blaga, George Bacovia, Nichita Stănescu, Anghel Dumbrăveanu u. a.). In den USA wurden zwei seiner Gedichte vertont.

Gedichtbände: *Schritte*, Wien (1. Auflage 1980; 2. Auflage 1990); *Gedankenspiele*, Frankfurt/Main, 1990; *Rollendes Schicksal*, Frankfurt/Main, 1993; *Spätlese*, Dublin – New York - Wien, 1999; *Vereinsamtes Echo*, Klausenburg/Cluj, 2002. **Prosa:** *Unterwegs*, Klausenburg, 2003.

Hans Dama, Mag. et dr. phil.(n. la Sănnicolau Mare/Banat), și-a făcut studiile universitare (germanistică, geografie, pedagogie, românică, științe economice) la Timișoara, București și Viena, lucrând din 1980 ca universitar la Institutul de Romanistică din Viena. Este colaborator al mai multor reviste de specialitate din Austria, Germania, Mexic, România, Spania și Ungaria, în care publică eseuri, poeme, studii etc. În SUA i-au fost puse pe note două poezii. A tradus din Lucian Blaga, George Bacovia, Nichita Stănescu, Anghel Dumbrăveanu ș. a.

A publicat în diverse antologii, precum și în volume proprii: **Versuri:** *Schritte* (Pași), Viena (Ediția 1, 1980; Ediția a 2-a, 1990); *Gedankenspiele* (*Jocuri de idei*), Frankfurt/Main, 1990; *Rollendes Schicksal* (*Tăvălugul destinului*), Frankfurt/Main, 1993; *Spätlese* (*Cules târziu*), Dublin – New York – Viena, 1999; *Vereinsamtes Echo* (*Ecouri răzlețe*), Cluj/Klausenburg, 2002. **Proză:** *Unterwegs* (*Pe drumuri*), Cluj/Klausenburg, 2003.